

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

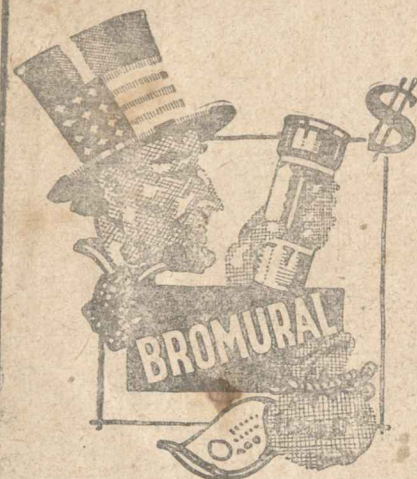
ΕΤΟΣ 6ου

Αρ. 307

133

307

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΕΚΝΕΥΡΙΖΕΙ

Αλλά το Bromural θεραπεύει τα κακά. Απολύτως άβλαβες, ελασματούν την πνευματική ισορροπία διὰ τὰς μεγάλας επιχειρήσεις και επιτρέπει νὰ χαρή τις τὴν κτηθείσαν περιουσίαν.

Τὸ Bromural τῆς Σταιρίας Knoll A.-G. τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερμανία) εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνωστὸν πρὸ ἐνὸς τετάρτου τοῦ αἰῶνος και παντοῦ ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει εἰς σωληνάρια τῶν 10 και 20 δισκίων. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Τὰ ἐσωτερικὰ Κουφώματα τῶν σπιτιῶν

Σας

νὰ απαιτεῖται νὰ βάρουνται μετὰ τὰ εἰδικὰ Γερμανικὰ βαρνωχρώματα

«TEMPEROL»

νὰ ὅποις εἶνε ἀνεπιτηδὲς εἰς τὸ βάρουν καὶ εἰδὼν εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν λεῖδον χωρὶς μεγάλαν ἐπιπρόσθετον δαπάνην.

Πωλεῖται: Γερμανία Ε. ΤΕΛΕΡΕ, Ἀθήναι, Λόρε Μα.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Σίδερα σιδερώματα, θερμωτήρες, θερμαινόμενες βενζίνης και πετρελαίου μεγίστης οικονομίας και ἀπολύτου ασφαλείας τοῦ μεγαλύτερου και τελειότερου ἐργασταρίου τοῦ κόσμου.

COLEMAN Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Ὁδὸς Περματζόγλου ἀρ. 98 ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(ἐναντι Τραπεζῶν Λαϊκῆς και Ἰονικῆς)

ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΙ

πῶς καντοῦν και τραποῦν. Ἄνοσφοροι βάσανοι μὰς κάμουν νὰ γυρνοῦμε χωρὶς ἡσυχία. Δὲν βοῶν

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ ΔΙΣΚΙΑ

οἱ πόνοι ὑποχωροῦν ὁδῶς ὥστε μὰς καταλαμβάνει μὴ ἐδερητική ἀνακούφισις.

Σταθεῖς μόνον τὴν γνήσιαν ἀσπιρίνην
Βαρεῖ μετὰ τὴν κινδυνολογία ταινίας.

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

ἔτοιμοι και ἐπὶ παραγγελίᾳ. Τελευταίος μέθοδος, στενὴς και λεπτή. (Κατατινὸν 18 ἡγουρημένοι δρόμοι 3 και μετὰ τὸ ἀνεματεπώνυμον ἐντός).

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ
ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΔΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 και Λυκαύργου

ΠΡΟΤΙΦΑΝΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟ ΣΤΟΥ ΜΑΝΤΙ

Κουβαριστὸς 300 γρ.
Κάπνιστος ἀνδρῶν
...
Κυλότες φιλέτας
Κασκορὸς βαλὺ και
Γάντια γυναικῶν
Φανέλλες και τούρκικα
Γραβάτες μεταξένιες
Μανδύλια ἀνδρ. και γυν.
Πουλόδεροι και ζῆλα
Παναμίσα και πλῆθος
Προσόνια Ἀγγλίας
Μαλλιά εἰς κοίτες
Πούδρες Κοῦ
...
Ὁδοντόστοις Κόλλοις
Σάλωνες Ἐσθῆτος
Χαρδόνες - Βασιτισ-
και ἅπαντα τὰ εἰς τὴν
κατὰ τὸν καιρὸν

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ
ΠΑΡΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ

Γερμανικὸν φωνητικόν

ἀποδίδει εἰς ἄριστην
τάξιν και ὁλοκλήρως
στασιμῶς λεγόμενον
ἑνὸς καλῆς φωνῆς

Τὸ ραδιόφωνον εἰς
ἐνὸς ὁ ἀπαραίτητον
φρὸς καὶ εὐχάριστην
Πωλεῖται
Γερμανικὸν Π. Τ. Τ.
Ἀθήναι, Λόρε Μα.

Θέλετε νὰ οἰκονομεύετε

Νὰ βάψετε μόνον
εἰς τὸν Σας πορτοκί
μαρκαὶς βαφῆς

ART

και θὰ γίνωνται
καὶ γὰρ
Αἱ βαφαὶ ART πορτοκί
τὰ Φαρμακεία και
πορτοκί τῆς Συνετα
Ὁ μεδόντος καὶ
Γεν. Ἀντιστ. Π. Τ. Τ.
Ἀθήναι, Λόρε Μα.

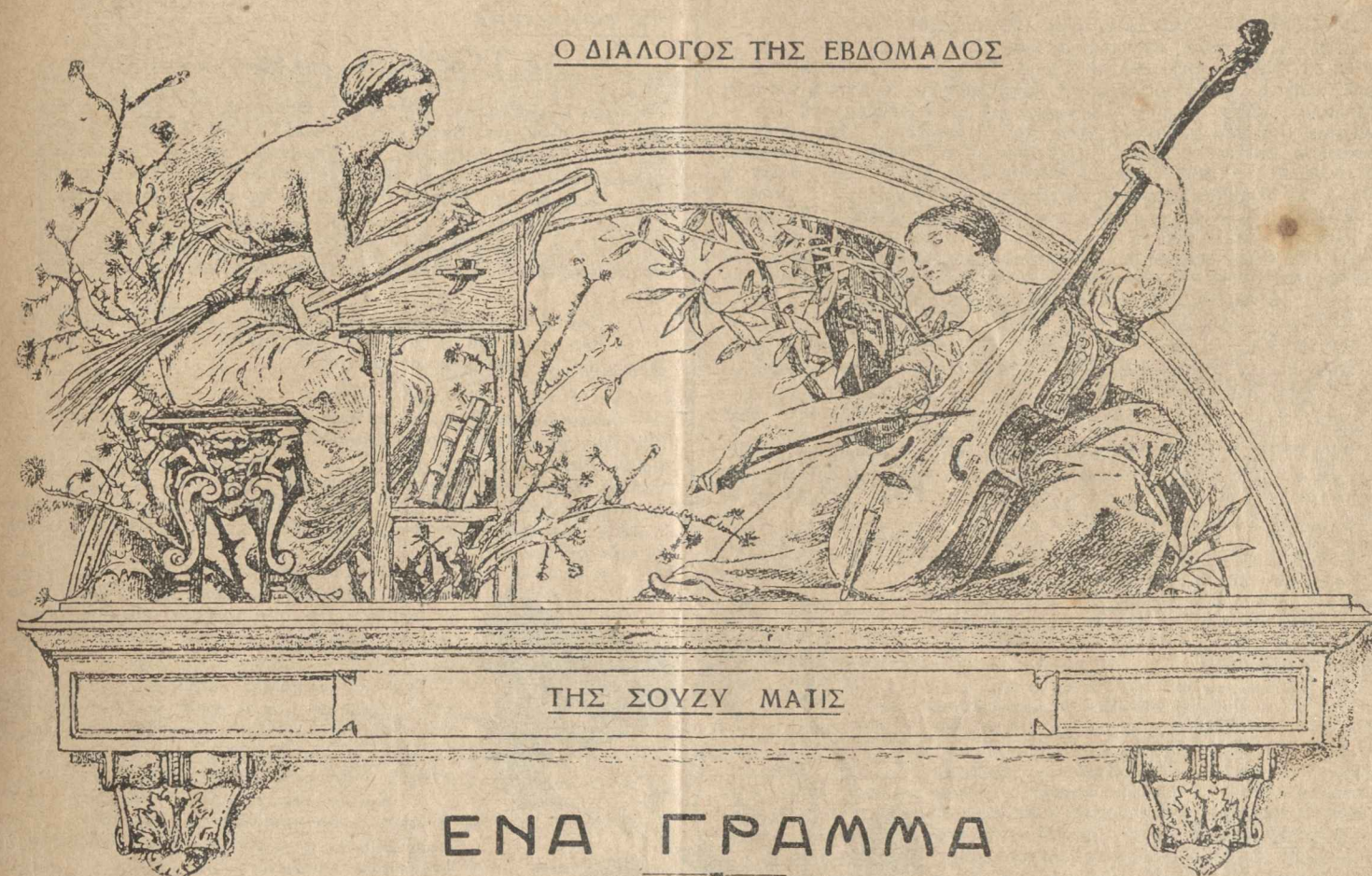
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΑΡΤΗΣ

ΑΠΟΤΑΝΘΗΣ
ΟΔΟΣ ΛΕΩΝ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΣΤΑ

Ἰατρός Δερματολόγος
καζεστὶαν Ἐπιστολὴν
αὐτῶν Κληνικῶν καὶ
x. Γεωρ. Φωτογραφία
ἐκαστὴν ὁδὸς
Ὁραιο 5-11 π. καὶ
Ἀριστεὶς Τηλεφ. 741

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΣΟΥΖΥ ΜΑΤΙΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : (ΑΡΑΕΤΤΑ, 28 ἐτῶν.
ΕΛΕΝΗ, 22 ἐτῶν.
ΤΖΕΝΝΥ, 18 ἐτῶν.)

(Στὸ Δάος τῆς Βουλώνης. Ἡ Ἀρλέττα και ἡ Ἐλένη κάθονται σ' ἐνα παγκάκι και συνομιλοῦν.)

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Μὴν κλαῖς, Ἐλένη... Μὴν κλαῖς ἔτσι, σὲ παρακαλῶ... Ποὺς ξέρει... Ἰσως μετανοίωσιν... Ἰσως ἀναγνώσῃς πάλι σὲ σένα...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐπὶ τρεῖς μῆνες τώρα τὸν περιμένα... Ἀλλοίμονο! Ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδύα πὺ μὰλλωσαμε γὰ μὴ ἀσημαντὴ αἰτία, δὲν ξαναῖθε.

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Καὶ ὅμως... Δὲν ξέρεις... Μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη...

ΕΛΕΝΗ. — Νὰ μ' ἀγαπᾷ... Μὰ δὲν ἀκούεις τί μὰς εἶπε πρὸ ὁ-
λίου ὁ φίλος του, ὁ Ἰοιέ; Ἀλλοίμονο! Πάει, τελειώσε πειά!... Ἀρραβωνιάστηκε ἐπισήμως μετὰ τὴ δεσποινίδα Ντέ Ρονάα, τὴν κόρη τοῦ πλουσίου γαιοκτημόνου. Ναι... Ἀρραβωνιάστηκε!... Ὁ Ἀνδρέας... Αὐτὸς πὺ πὺν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, ὁ πολυαγαπημένος μου ἀρραβωνιαστικὸς! Ὅλα ἦσαν προφάσεις γὰ νὰ με ξεφορτωθῇ. Διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνας του μ' ἐμένα, γὰ νὰ πύ-
ρη τὰ ἐκατομμύρια τῆς δεσποινίδος Ντέ Ρονάα.

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ἐπὶ τέλους! Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πεθάνης γὰ ἐνα τέτοιον ἄνθρωπο, χωρὶς χαρακτήρα και τόσο φιλοχρήμα-
το... Περιφρόνησε τὸν καὶ ἐσὺ, ἔχασέ τον...

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεχάσω, Ἀρλέττα! Τὸν ἀγαπῶ...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Δὲν τοῦ ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷς...

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ὅμως τὸν ἀγαπῶ...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Πρέπει νὰ ἐπιβλήθῃς στὸν ἑαυτὸ σου...

ΕΛΕΝΗ. — Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ, Θεέ μου!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ἐλένη!... Ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει στὰ εἰ-
κοσιδύο χρόνια... Ἐχεις τόσο καλὸ μυστρά σου... Ὁ γά-
μος δὲν εἶναι ὁ ἄλλος νέος... Ὁ ἀγαπητὸς και πάλι... Ἐν-
τὼς οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε σάν τὸν Ἀνδρέα. Θὰ βρῇς και
κάποιον πὺ νὰ σοῦ ἀξίση, και πὺ νὰ σ' ἀγαπήσῃ πιστά...

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτὸν πὺ δὲν μὲ ἀξίζει...

Ναι!... Εἶνε τρομερό!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Μὰ δὲν εἶνε καθόλου λογικὸ, ἀγαπητὴ μου. Νὰ καταλαβῇς βῆ δὲν σοῦ ἀξίζει ἕνας ἄνθρωπος και νὰ τὸν ἀγαπᾷς! Εἶνε, ἐπιτρέψῃ μου νὰ σοῦ πῶ, ἡλίθιο!

ΕΛΕΝΗ. — Πές μου ὅ, τι θέλεις... Τὸ ἀξίζω. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Ἐν-
τὼς ἦταν ἐλεύθερος, ἔλιπα... Ἦταν ὅμως, τώρα πὺν ἐμαθα
ὅτι ἀρραβωνιάστηκε μετὰ ἄλλην... ἄχ, τώρα δὲν μπορῶ πειά νὰ
ἐλπίσω πὺς θὰ ξαναγνώσῃ ποτὲ σ' ἐμένα...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Καὶ τὸ ἐλπίσῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τόσο καλὸν πὺ σὲ εἶχε ἐγκαταλείψει!...

ΕΛΕΝΗ. — Ναι!... Πίστευε πὺς μ' ἀγαποῦσε... Πί-

στενα στὰ ὅμοια λόγια πὺ μούλεγε ἄλλοτε... Πίστευε σ' αὐτὸ πὺ
μοῦ εἶχε δοκιμῇ, ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτὲ τὸν ἄλλην γυναικα, ὅτι θὰ
με ληστεύῃ αἰώνως... Καὶ τὰ γράμματά του!... Ὡ, τί γράμματα
μὲ ἔστειλε, Ἀρλέττα!...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, καὶ μὴν Ἐλένη!... Δὲν ξέρω τί νὰ
σοῦ πῶ και πὺς νὰ σὲ παρηγορήσω.

ΕΛΕΝΗ. (βράζει ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἐνα γράμμα και τὸ δίνει
στὴν Ἀρλέττα). — Κῦτταξε τί μοῦ γράφει ἐδῶ, σὸ τελευταῖο του
γράμμα. Μοῦ τὸ ἔστειλε λίγες μέρες πρὶν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Μαρόκο.
Διάβασε, λοιπόν.

ΑΡΑΕΤΤΑ. (παίρνει τὸ γράμμα και διαβάει). — Ἐλένη μου,
γλυκεία μου ἀγάπη, δὲν μπορῶ πειά νὰ ὑποφέρω τὸ χωρισμὸ σου! Ὁ
Θα φύγω ἀπ' ἐδῶ και θὰ ἐπιστρέψω στὴ Γαλλία, γιατί θέλω νὰ
βρεθῶ και πάλι κοντὰ σου, γὰ ἴδω τ' ἀγαπημένα μου μάτια σου, ν'
ἀκούσω τὴ γλυκεία σου φωνή... Ἐλένη, εἶσαι τὸ πᾶν ἐσὺ γὰ
μένα! Δὲν θὰ φύγω πειά ποτὲ ἀπὸ κοντὰ σου! Σὺ τὸ ὑπάρχομαι.
Σὲ λατρεύω...

ΕΛΕΝΗ. — Εἶδες, εἶδες τί λόγια πὺ μοῦ ἔγραψε; Εἶδες πὺς
μ' ἀγαποῦσε, Ἀρλέττα; Διάβασε και παρακατὸ νὰ ἴδῃς...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ὁχι! Δὲν ἔχω καιμιά ὁρεὶ νὰ διαβάσω παρακά-
τοι... Δὲν μ' ἀκούει νὰ διαβάσω ψευτιές... Δὲν ἤθελα νὰ περᾷ-
σω στὴν ἀσχη... Ἀλλὰ τώρα πειά πὺν ὅλα τελειώσαν, σοῦ λέγω ὅτι
αὐτὸς ὁ ἐκδιδόμενος δὲν σ' ἀγαπᾷ ποτὲ!...

ΕΛΕΝΗ. — Ποτὲ! Ποτὲ! Ἀρλέττα; Ὅτε δταν μοῦ ἔ-
γραψε αὐτὰ τὰ γράμματα, οὔτε τότε δὲν μ' ἀγαποῦσε;

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη, Ἐλένη, δὲν σβίνει
ἐπὶ ἀπότομα... Ἄν σ' ἀγαποῦσε ἐτσι, ὅπως σοῦ εἶπε, δὲν
θα σὲ ἔπαιζε τόσο σκληρὰ γὰ μισοὶ ἐκατομμύρια... Τ' αὐ-
τὸ ὁρεῖται νὰ τὸν ξεχάσῃς... Ἀκούς; Καὶ εἶνε περὶτὸ νὰ
ἴδῃς τὰ γράμματά του και νὰ τὰ διαβάσῃς και νὰ τὰ βρῇς
γὰς μετὰ τὰ δάκρυά σου... Δὲν εἶνε ἀξία γὰ μὴν τέτοιον τιμὴ
ἔχεινος ἔχει καταπαράξῃ τὴν καρδιά σου... Ἐγὼ καὶ ἐσὺ
τὰ γράμματά του, ἔτσι τὰ ψεύταξαι λόγια του... Ναι, ἐτσι...

(Στρίχει τὸ γράμμα και πετᾷ τὰ κομμάτια στὸν ἀέρα).

ΕΛΕΝΗ. — Ἀχ, τί ἐκάνες, τί ἐκάνες, Ἀρλέττα!... Ἐ-
ποίησε αὐτὰ τὰ γράμματα πὺ μοῦ ἦσαν τὸ πᾶν ἀγαπῶ ἀπ' ὅ-
λα... Κανένα ἄλλο γράμμα του δὲν ἦταν γοητευτικὸν μετὰ
τὸν ἀγαπῶ μετὰ τὸν ἀγαπῶ...

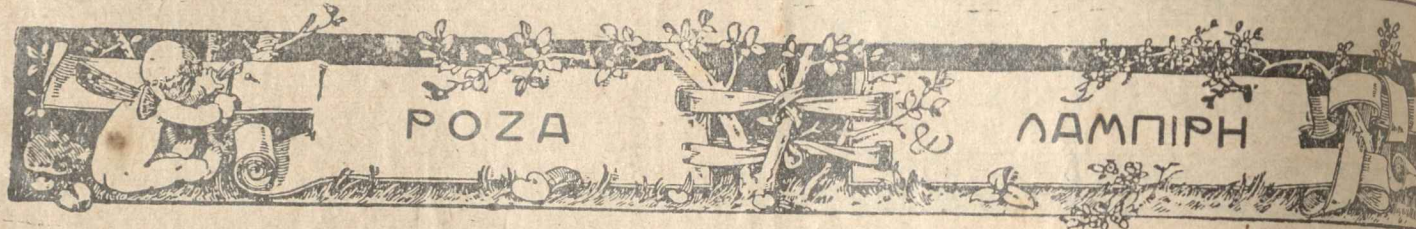
ΑΡΑΕΤΤΑ. — Με τόσο ψευτιά, με τόσο ἐπιπορευτικότητα! Ἐ-
τσι ποτεῖ νὰ λές... Ἀγάπη! Ποση ψευτιά, πόσος δόλος
καθόλου κατὰ τὸν κατὰ τὴν ἰσχύ αὐτὴν λέγει!

ΕΛΕΝΗ. — Τὰ πῆρε τὰ κομμάτια ὁ ἀνεμος... Δὲν θὰ
μπορῶ νὰ τὰ βρῶ...

ΑΡΑΕΤΤΑ. — Ποτὲ καὶ ἔκανε ὁ ἀνεμος και τὰ πῆρε...
Ἐτσι γὰ πύση και τὴν ἔλαυ σου μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά σου και
νὰ μισήσῃς ν' ἀνατρεῖς ἐλεύθερα...

ΕΛΕΝΗ. — Ἀχ, ἀλήθεια!... Νὰ μισήσῃς νὰ ληστεύῃς
τὴν καρδιά μου ἀπ' αὐτὴ τὴν τροφαντὴν ἀγάπη!...

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ξέρω, αγαπημένε μου, συνέχισε η Ρόζα συγκινημένη, με βουρκομένη τα μάτια, ξέρω πως ίσως η πρώτη ημέρα της ζωής μας να είνε δύσκολη. Πως ίσως υποφέρουμε. Δεν είσαι πλούσιος, 'Ανδρέα... Μά θα υποφέρω το καθετί, χωρίς να παραπονέθω ποτέ, γιατί σ' αγαπώ, σέ λατρεύω...

— 'Ο 'Ανδρέας έσκυψε και φίλησε τα λευκά χεράκια της Ρόζας.

— Αγάτη μου, γλυκειά μου αγάτη, της είπε, μην τ' ας κέπτεσαι αυτά. Δεν θα υποφέρουμε, Ρόζα μου. 'Η ζωή μας θα περάσει όμορφα. Τα έργα μου έχουν εντάξει στην έκδοσι. Μου ζητούν νέους πίνακες. 'Αρχίζω ν' αποκότω πελατεία...

— 'Η Ρόζα χτύπησε τα χέρια της πρόσχαρη. Τό προσοπάει της φωτιστρης από χαρά.

— 'Αλήθεια;... 'Αλήθεια, χρυσάφι μου; φώναξε. "Α, πόσο είμαι ευτυχισμένη!...

— Ναι, Ρόζα μου, δεν θα μάς λείψει τίποτε, τίποτε απολύτως.

— Αγαπημένε μου 'Ανδρέα!... Πόσο είσαι καλός! Και πόσο είνε κακοί εκείνοι που ζητούν να μάς χωρίσουν! 'Αλλά τελείωσε πειά, Χρυσέ μου... Θα ένοθεύμε. Θάχουμε το σπίτι μας... 'Ενα μικρό κομμάτι σπιτάκι με κήπο... Δεν σ' αρέσουν τα άνθη, αγαπημένε μου;

— Ναι, μικρούλα μου.

— 'Ενα σπιτάκι σαν κλουβί. 'Εγώ θα είμαι το πουλάκι που θα σου τραγουδά τραγούδια της αγάτης. 'Ο κήπος μας θά'ναι γεμάτος λουλούδια. Τριαντάφυλλα, πολλά τριαντάφυλλα, λευκά, χιονάτα τριαντάφυλλα...

— Γλυκειά μου Ρόζα!...

— Σε μι' γωνιά του κήπου θα βρισκεται το ατελιέ σου. 'Εσύ θα ζωγραφίζεις. Κι' εγώ θα κάθουμαι πλάι σου και θα κεντώ. Τι όμορφα ζωή, 'Ανδρέα μου!

— Ναι, κορίτσια μου!

— Θα γίνης μεγάλος ζωγράφος. Είμαι τόσο βέβαιη γι' αυτό... 'Η εφημερίδες θα γράφουν για τα έργα σου μ' ένθουσιασμό. Οι πίνακές σου θ' αγοράζονται σε καλές τιμές... Θάμια υπερήφανη για σένα...

— Κι' εγώ ευτυχισμένος για τη μικρή μου Ρόζα.

— 'Εγώ θα σ' εμπνέω...

— Κι' εγώ θα προσπαθώ να σέ κάνω πιο ευτυχισμένη από ημέρα σε ημέρα.

— 'Ο κόσμος θα ζηλεύει την ευτυχία μας.

— Κι' εμείς θ' αδιαφορούμε για τον κόσμο.

— Όλος ο κόσμος για μένα θα είναι εσύ, 'Ανδρέα.

— Κι' εσύ όλη μου η ευτυχία, ή εμπνεύσεις, το είναι μου, ή πίστις μου, ή χαρά μου...

— Όταν κοιράσεσαι, θα γένης στην αγκαλιά μου και θα σέ ξεκουράσω με τα φίλά μου.

— Καλή μου Ρόζα!...

— Τό καλοκαίρι θα φεύγουμε. Θα πηγαίνουμε σ' ένα δάσος, σ' ένα ερημικό ακρογιάλι. Θα ζούμε ανάμεσα στ' άνθη, στα δέντρα και στα πουλιά. Θα τρέχω ξέννοιαστη πάνω-κάτω, κινηγώντας πεταλούδες... Θα στολίζω τα μαλλιά μου μ' αγριολούλουδα. 'Ετσι θέλω να με ζωγραφίσης, σαν νερούλα του δάσους, σαν μι' μικρή 'Αμαθουδά...

— Κάνοντας τα όνειρα αυτά, όμορφα όνειρα ενός ευτυχισμένου μέλλοντος, η Ρόζα είχε αποκηρύξει το κεφάλι της στον όμορφο 'Ανδρέα κι' είχε πλέξει τα χέρια της γύρω στο λαιμό του...

— 'Ο 'Ανδρέας, μεθυμένος από τα λόγια της, γοητευμένος απ' τις εικόνες που του γεννούσαν στη φαντασία, γύρισε, πήρε το άγγελικό κεφάλια της ανάμεσα στα χέρια του, κι' άρχισε να την φιλή, να την φιλή τρελλά, διανοημένα, στο στόμα, στα μάτια, στα μάγουλα, στο πηγούνι της, στα μαλλιά της...

— Ρόζα μου!... Αγάτη μου!... Μικρούλα μου!...

— Χρυσέ μου 'Ανδρέα!...

— Γλυκειά μου αγάτη!...

Τη στιγμή αυτή χτύπησε η πόρτα.

— 'Ο 'Ανδρέας σηκώθηκε κι' άνοιξε.

— Ήταν η μητέρα της Ρόζας. 'Η ώρα είχε περάσει.

— Δεν έπρεπε να μείνη περισσότερο ο νέος στην κλινική. 'Υπόχρεο κίνδυνος να φτάσει άσφα ο Λαμπίρης.

— 'Ο 'Ανδρέας κατάλαβε την ανησυχία της μητέρας της αγαπημένης του, πούν η Λαμπίρινα του πή τίποτε. Έπρεπε να φύγη.

— Κνίδια, είτε στη μητέρα της Ρόζας, σ'ας είμαι βαθεία, άπέραντα ευγνώμων. 'Η καλοσύνη σας για μένα είνε μεγάλη. Δεν θα λησμονήσω

Θα τρέχω ξέννοιαστη πάνω-κάτω, κινηγώντας πεταλούδες...

ποτέ την ευτυχία που μου χαρίσατε σήμερα...

— Θα φύγης; ψιθύρισε λυπημένη η Ρόζα.

— 'Ο Γαλάζης κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Πρέπει, της αποκρίθηκε.

— Ναι, παιδί μου, ή ώρα έχει περάσει, μπορεί νά'ρθε ο πατέρας σου, είτε η Λαμπίρινα. Κάμε όμως υπομονή. Ρόζα μου. Ξέρω πως ενδιαφέρονται για τους δυο σας, γιατί κι' ο κύριος 'Ανδρέας πειά παιδί μου.

— 'Ο Γαλάζης έσφιξε το χέρι της Ρόζας, ευχαριστημένος της Λαμπίρινας κι' έφυγε...

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

— 'Ενας μήνας πέρασε από μεταξὺ αὐτό...

— 'Η Ρόζα ήταν ευτυχισμένη.

Χάρης στη φροντίδα της μητέρας της είχε δει τρεις-τέσσερις φορές τον 'Ανδρέα.

Τώρα πειά βρισκόταν σπίτι της. 'Ο πατέρας της της φανόταν καλοσύνη. Φαινόταν σαν νά'χε ξεχάσει το παρελθόν. Κι' ή αίσθησή της πως τ' όνειρό της θα εγίνετο πειά πραγματικότητα. 'Ηταν βασις πώς δεν θα έπεμπε πλέον ο πατέρας της, πώς θα μεσολάβη ή μητέρα της κι' όλα θα τελείωναν σύμφωνα με τους πόθους της.

— 'Ενα βράδυ, πούν σηκώθηκαν από το τραπέζι, ο Λαμπίρης και ή μητέρα του, έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτική.

— Πειά ελπε, είπε στη Ρόζα:

— Είσαι καλή πειά, Ρόζα;... Πώς ναι, τον έαντό σου;...

— Καλά, πατέρα, αποκρίθηκε ή κόρη άπαιστα.

— Δεν θά'θελες να κάνης ένα ταξίδι;... Όχι, πατέρα, ή αλλαγή του περιβάλλοντος σούταναν καλό.

— Δεν είν' ανάγκη, πατέρα. Νοιώθω έτοιμή καλή τον έαντό μου.

— 'Οχι, παιδί μου, μην τ' όλς αυτό. Πρέπει π'ας ένα ταξίδι. Θά σ' όφελήση...

— 'Η Ρόζα έννοισε την καρδιά της να σφίγγε. Γιατί της τόλεγε αυτό ο πατέρας της; Γιατί έλεγε;... Τι σκοπούς είχε;

— Μολαταύτα πήρε άμέσως την απόφασή της. 'Η νύχτα. Δεν θα πήγαινε πουθενά. Νά φύγη απ' 'Αθήνα, μακριά απ' τον αγαπημένο της, π'όσο έλπιζε να τον βλέπε τακτικά;... Ποτέ... Πόσο γόμοις λοιπόν και είτε δελά στον πατέρα της.

— Είνε φθινόπωρο πειά, πατέρα. Προσπάθει μείνω στο σπίτι. Δεν θέλω να σ'ας αφήσω...

— Μά δεν θα μάς αφήσης. Θά'ρθε κι' ή μητέρα σου μαζί. Κι' όποτε από λίγον καιρό θά'ναι εγώ.

— 'Η Ρόζα τον κτύπησε περίεργα.

— 'Οχι μόνος του; Τι έννοιας λέγοντας το;... 'Η καρδιά της χτυπούσε... χτυπούσε... τό, το καταχθόνιο...

— Λοιπόν, τί λες τώρα; της είπε. Βλέπεις ότι δεν θα σ' αφήσω με μόνη σου. Κι' ε'ε άλλον δεν θα μείνης και πολύ έχει πειά...

— 'Ο,τι είνε να γίνη, θα γίνη γρήγορα... 'Ετοιμάσου λοιπόν και μη τ'ας περισσότερα.

Τη Ρόζα την έπνιξε ή αγωνία. Μπορούσε να σωπίση, να κλείσει το κεφάλι της και να κοιμηθή, να κοιμηθή με μόνη της, να μείνη μόνη της, να μείνη μόνη της, να μείνη μόνη της...

— Σ' ευχαριστώ, πατέρα, μ' μην επιμένης, σέ παρακαλώ...

— Ναι, μείνω στην 'Αθήνα, στο σπίτι. 'Η έξοχ ή ερημιά, το καταπλάι νο καλά, θα μου κάμουν κακό μάλλον...

— Μη λες άνησιες. Έχεις ανάγκη από ένα ταξίδι. Έπρεπε να πηγαίσεις πουθενά. Θά όφελήση και τη μητέρα σου το ταξίδι...

— Τα μάτια του Λαμπίρη άστράφταν...

— 'Η όσχη άρχισε να κουνφοράξη μέσα του.

— Κτύπησε τη Ρόζα άγρια, έσφιξε τις γροθιές του και είτε με μείνα τα δόντια:

— Θα γίνη εκείνο που λέω... 'Ακουσες;

— 'Η Ρόζα δεν άπάντησε τίποτα.

— Θα τοιαστής και θά φύγης, σκέφτηκε ο Λαμπίρης. Τό γρηγορότερο, μάλιστα.

— Γύρισε όποτε στη γυναίκα του και της είπε:

— Ν' άρχίσετε ν' έτοιμάζεστε από αύριο.

— 'Η Λαμπίρινα έσκυψε το κεφάλι της, μπορούσε να πη;...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φτώχη Σιμώνη!...

Δεν μπορούσε να υπομιαστή τίποτα...

— Όλα της φαινότουσαν φυσικά.

Αυτή, ή άσφοστη, πούλωνε μέρα με την ημέρα, ευχαριστούταν να βλέπει την εξαδέλφη της τόσο πρόσχαρη, γεμάτη ύγεια και σφρίγος...

— Όταν έφτασαν κι' άνέβηκαν σ' ένα από τα πλοία, οι άξιοματικοί τους δέχτηκαν με μεγάλη ένκαρδιότητα...

Τους πρόσφεραν δροσιστικά, τους συνώδεσαν στα διάφορα διαμερίσματα του πολεμικού εκείνου κολοσσού, τους διασκέδασαν όσο μπορούσαν.

— 'Η Σιμώνη ήταν κατευχαριστημένη.

— 'Η Ζερμαίν, αντίθετος, φαινόταν μελαγχολική.

Κτύπησε τη θάλασσα που απλώνονταν γύρω της γαλήνη και ήρεση, κι' αναστέναζε...

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

— 'Η μελαγχολία τους αυτή δεν τους έφυγε ούτε όταν πέρασαν στο έστιάτήριο του πλοίου, όταν οι άξιοματικοί τους είχαν έτοιμάσει έκλεκτο γεύμα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ "ΑΣΤΥ,"

"Ένας σταθμός στη σατυρική μας δημοσιογραφία. Πώς εδημιουργήθη το «Άστυ». Τὰ ψευδώνυμα τῶν συντακτῶν του. Ἀγγελίες... ποιημάτων. Ὁ «Ἀδάκκο» καὶ ὁ «Στρεψιάδης». Τὰ «Ψίχουλα». Τὸ λεοντάρι τοῦ Βασιλικῆς Κήπου καὶ τὸ ἐλεγεῖο του. Οἱ «Χειμῶναδες» τοῦ Ἰω. Πολέμη. Οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας. Ὁ θάνατος τοῦ «Ἀστεως» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μέσα στὴ σειρά τῶν σατυρικῶν φύλλων τῆς περιμένης γενεᾶς, τὸ «Ἀστυ» κατέχει χωρὶς ἄλλο μὴ ἀπὸ τίς πρώτες θέσεις. Ὅχι μόνον ὁλόκληρη ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συγκεντρώνεται, μετὰ τὴν εὐθυμίαν τῆς ἀπὸ τοῦ τόμου του, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖο σταθμὸν σημειώνει ἡ κομψὴ αὐτὴ ἐφημερίδουλα στὴν ἐξέλιξιν τῆς σατυρικῆς πρῶτας τοῦ στίχου καὶ πρὸ πάντων τῆς γελοιογραφίας στὴ χώρα μας. Ἀκόμα καὶ σήμερον οἱ Ἕλληνες γελοιογράφοι παίρνουν μαθήματα ἀπὸ τὰ ὑποδείγματα τέχνης τοῦ μακαρίτη διευθυντοῦ τοῦ «Ἀστεως» Θέμου Ἀννίνου.

Τὸ «Ἀστυ» ἔχει τὴν ἱστορίαν του. Ἐξεδόθη τῇ 1885, ὡς συνέχεια τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἀπὸ τὸν παλαιότατον κ. Παύλον Ἀννίνον, ὁποῖος ὅμως ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα ἐκατάλαβε διὰ χρειάζονται πολλὰ ἔξοδα καὶ κόποι γιὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεώς του, καὶ γι' αὐτὸν τὴν ἐξεχώρησε

στὸν Θέμον Ἀννίνον. Ζωηρὸς ἄνθρωπος ὁ καλλιτέχνης αὐτός, δραστήριος, κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του τοὺς καλύτερους λογίους τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ δώσῃ στὸ φύλλον του ἐμφάνισιν Ἑλλοποικίας. Στὶς στήλες του ἔγραφαν ἀνθρώποι σατυρικά, σημειώματα καὶ στίχους οἱ Γ. Σουρῆς, Γ. Δροσίνης, Δημ. Κόκοτος, Μιχαὴλ Μητσάκης, Κ. Παλαμάς, Ἐνῶγγ. Κουσουλίδης, Μπάμπης Ἀννίνος, Θεόδ. Βελλαντινός, Δημ. Κακλαμάνος καὶ ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοὶ ἔγραφαν μετὰ διάφορα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐτυπώνονταν τοιχογραφημένα ὡς ὑπογραφές. Τὰ συνήθιστα ἦσαν: Ἀδάκκος, Στρεψιάδης, Κόκοτος, Ρακουσλλένης, Κράκ, Ἡρόδωτος ὁ Ἀττικὸς, Ἀστυνόμος, Γκεριέ, κλπ.

Στὸ «Ἀστυ» ἡ Μοῦσα τοῦ Σουρῆ λάμπει μετὰ τὴν φρεσκάδα τῆς νεότητος τῆς. Ἰδοὺ π. χ. τὸ «Μέτρομα»:

Παλεύουνε τὰ κόμματα, μονγκρίζουν τὰ θηρία
βελάζουνε τὰ πρόβατα καὶ πᾶν ἔδω (κ' ἐκεῖ,

τὸ ἕνα κόμμα βγάζει δύο, τὰ δύο (βγάζουν τρία,
καὶ ἀρχινᾷ τὸ μέτρομα κ' ἡ ἀριθμική).

Μετρᾷ καὶ ὁ Χαρίλαος, μετρᾷ κ' ὁ (Δελιγιάννης,
μετροῦν κ' οἱ δύο στὰ δάχτυλα καὶ (χάσκουν σὰν χαζοί,
κ' ὁ Παπαμιχαλόπουλος, ὁ φοβερός (τσοπάνης

βρίσκει πὼς ἔχει πρὸ πολλὰ κ' ἀπὸ τοὺς δύο μαζύ!

Μετρᾷ κ' ἐγὼ μαζὺ μ' αὐτοὺς κ' ἡ κεφαλὴ μου σπάζει,
μὰ τίποτ' ἀπ' τὸ μέτρομα δὲν ἤμπορε νὰ βγάλω,
καὶ ἡ Πατρίς τοὺς ἀριθμοὺς ἀκούει καὶ κυττάζει
καὶ δίνει πᾶν τὸ ἐνός καὶ ὁ ἕκας εἰς τὸν ἄλλον!

"Ὅταν ὁ Χαρίλαος Τριχοῦτης ἔβαλε φάρμακον στὰ διάφορα εἶδη κατανυλώσεως — ἐξ οὗ καὶ ὀνομάσθη «φροσιμολόγος» — ἐφορολόγησε βαρύτερα τὴν ἔαχον, τὸ πετρέλαιο, τὰ σῖκα, κ' ἔκανε μονοπώλιον τοῦ Κράτους τὸν καπνόν. Καὶ ὁ «Κόκοτος» (Μ. Μητσάκης) τοῦ «Ἀστεως» ἔγραφε τότε:

Φορολογῶν τὴν ἔαχον, φορολογῶν τὰ σῖκα
Ὅλη τὸν περισσεύματος μᾶς ἔκοψε τὴν γλῶσσαν.

Ἐξέθεσε ὁ Χαρίλαος τὰ σχέδιά του ἐκτενῶς
Κ' ἔδειξε πὼς ἡ βάσις τῶν θὰ εἴνε πάντοτε... κ' ἀπὸ νῦν!

Σὲ ἄλλο ὅμως φύλλον ἔγραφε:

Κ' ἂν ἀκριβαίνῃ ἡ ἔαχον, καμωτὴν μου φίλη,
Ἐγὼ δὲν δίνω ἕναν παρᾶ-
(ἔχω τὰ δύο σου χεῖλη!

"Ἄλλος συνεργάτης τοῦ «Ἀστεως», ὁ «Ὁδοκαρσιότης», τὸ χειμῶνα τοῦ 1887 — ποὺ ἦταν ἐξαίρετικὰ

δρομὴς — ἔδινε «Χειμῶναδες Συμβουλές» στοὺς ἀναγνώστες. Ἰδοὺ μερικὲς:

Μὴ δίνετε τὸ χεῖρ σας σὲ ἀνθρώπους διακεντρωμένους διὰ τὴν ψυχρὰν αἰμίαν των.

Μὴν περνάτε οὐτε ἐξ ἀποστάσεως ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πύλον.

Προσπαθεῖτε νὰ συναναστρέψετε ἀνθρώπους ἔχοντας πῦρ... ἐν τῇ καρδίᾳ.

Χειροκροτεῖτε ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα, ἀκόμη καὶ τὰ Ἑλληνικά τοιαῦτα. Ἐτοὶ θὰ... ζεσταίνετε τὰ χεῖρά σας.

Προσπαθεῖτε νὰ θερμαίνετε τὸν πατριωτικὸν ἢ οἰονδήποτε ἄλλον εἶδους αἰσθημάτων. Εἶνε ἡ οἰκονομικότερα θέρεανσις», κλπ.

Νόστιμα ἦσαν καὶ τὰ ἐπιγράμματα τοῦ «Γκεριέ» (Ι. Πολέμη), τίς Ἀποκρίσεις τοῦ Ἰδίου ἑαυτοῦ:

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Χίλιοι - μύριοι μασκαράδες μέσ' στοὺς δρόμους ταυροφωγίας
Καὶ μπροστὰ στὸ Κόμιτ ἄντον καμαρώνουν καὶ περνοῦν
μὲ λαχτάρα καὶ μὲ βία
γιὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεία
Κ' ἐγὼ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου καὶ εἶδα μὴ καὶ

Ἄν ἀρχίσουν νὰ βραβεύονται (θέμα μασκάρων)
θὰ νὰ πάρουν δίχως βία
ὅλ' οἱ Ἕλληνες βραβεία

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸν Κήπον ὑπάρχε ἕνα μεγαλόμορφο λεοντάρι τῆς Ἀφρικῆς, κλειστό, ἕνα τεράστιον κλουβί. Ὁ ἑσπεύων Κήπου χάριενται διὰ τὴν ἡμετέραν τὰν καὶ τὴν νύκτα οἱ ἀσθενεῖς Ἡρόδωτος ἀκούγον καὶ περνοῦν τὰ του. Τὸ λεοντάρι αὐτὸ τὴν δώρο στὸ Βασιλεῖα Γεώργιον ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀθηνῶν, ὁ βασιλεὺς Β'. Στὰ 1886 — τὴν ἐποχὴν ἐτοιμαζόταν ἡ Ἑλλὰς νὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας — φιλεῖς λεοντάρια ἐφύθησαν. Καὶ στὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐδημοσίευσεν ἡμεῖς ἕνα ποίημα τὸ ὁποῖον παίρνουμε τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐποχῆς:

Τὸ λεοντάρι ἔχει πεθάνει
στὸν περιβόλιν μὴς ἐκεῖ.
Ποῖός τοῦ γράφει πὼς θύει
τέτοια ζωὴ τυραννική!

Ὁ κόσμος γύρω τὸν περιβόλιν μὴς ἐκεῖ
στὸν σιδερένιον κλουβί
κ' αὐτὸ στὸ νοῦ του ἔχει
τί θέλουν τοῦτο οἱ παῖδες

Ἀξίζει ὅτι κ' ἂν σὺ πᾶν ἐνδοχρῆμα ἔλθῃς
Οἱ ἄνθρωποι μὲ σένα ζῶν
μὲ σένα ζῶν καὶ τὰ θεῖα
δὲν ἔχεις ἀπὸ ἐνός θεοῦ
μὰ σὲ θυμῆκα σὰν αἶμα
τὸ θάνατον τοῦ λεονταρίου

Ἐτοὶ καὶ σέ, δίχως αἰτία,
σ' ἔκαναν ταῖρι στὴν οὐλῶν,
καὶ σ' ἔκλεισε ἡ Διπλωματία
σὲ σιδερόφραχτα κλουβία!

"Ὅταν ἀργότερον ὅς ἐθελῶν διὰ τὴν οὐλῶν, ἐξακολούθησε τὴν οὐλῶν, γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

Ὁ ΧΑΛΚΕΝΤΕΡΟΣ

στὸ «Ἀστυ» καὶ μάλιστα σὲ στίχους. Ἰδοὺ δύο τετράστιχα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴ ἀγγελία:

Καὶ ὅποιος ἔχει ὁρεξὶ συνδρομητὴς νὰ γίνῃ
τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐμπροστὰ ἡμερῶν νὰ δύνῃ,
ἀλλῶς — μὴ πρὸς βάρος του καὶ κακοφανισμόν του —
θὰ σβύνεται καὶ τ' ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν του.

Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα, κύριοι, σὰς λέγω ἐν τιμῇ
πὼς συνδρομὰς δὲν δέχομαι χωρὶς προπληρωμὴν.
Πληρώνετε τοὺς ποιητὰς, γιὰ ὄνομα Θεοῦ!
Ἐπα... Γεώργιος Σουρῆς, συντάκτης τοῦ «Ρωμοῦ».

Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Ἰωάννης Πολέμης, προκεκίμενος καὶ ἐκδόσει καὶ αὐτὸς ποιητικὴ συλλογὴ, ἐδημοσίευσεν τὴν ἀκόλουθον ἀγγελίαν:

Ὅσα στίχαια ἔχω γραμμένα
Δοκίμῳ, ἂν θέλετε νὰ δῆτε
μικρὰ, μεγάλα ἀπὸ καιρὸ,
πὼς σκέπτονται οἱ ποιητὰς
στοὺς «Χειμῶναδες» μου γενετὴ
εὐθύς — εὐθύς συνδρομηταί.

Ἀλλὰ καὶ σοβαρὰ ἄφθρα ἐδημοσίευσεν τὸ «Ἀστυ» στὶς μεγάλας ἐθνικὰς περιστάσεις. Π. χ. μετὰ τὸ ἀτύχημα τῆς Κούτρας, τὸ Μάϊον τοῦ 1886, ἔγραφε:

Ἀτυχετέρων ἔθνος τοῦ Ἑλληνικοῦ δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἐπὶ τοῦ κόσμου!... Μετὰ ἐξηκονταετῆ βίον, τὴν ὥραν τῆς ἐνεργείας, εὐθὺς ἀνέκτανον, ὁ μόνον μέγα τι νὰ διαπράξῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν τὸν καὶ νὰ σώσῃ. Διπλωματικῶς, ἀντὶ θαυμάσιον συνέλεξε λῶ-
χα νὰ καὶ στρατιωτικῶς, ἀντὶ θαυμάσιον τροπαῖον, ἔστησεν εἰς τὰ σύνορα μνημείον αἰωνίων ἀγώνων: τὴν Κούτραν».

Στὸ «Ἀστυ» δημοσιεύονταν τακτικὰ καὶ μὴ στήλη μετὰ τὸν τίτλον «Ψυχολογία καὶ τὴν ὑπογραφήν» Ἀστυνόμος. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ψυχολογία αὐτὰ ἦσαν νόστιμα. Π. χ.:

Ἐντὸς τῆς κάλης ἐνός τῶν
ὕποψων τοῦ νομοῦ Ἐθνομάρτυρος
ἐνέβησαν ἀντὶ σφαιριδίων...
κόπος αἰγός!... Ἡ χρῆσις τοῦ
νέου τοῦτο καὶ ὅλως πρωτοφανῶς
ἐκλογικὸν ἔθνος, ἀποδεικνύει
τραγῶς ὅτι οἱ Ἕλληνες
ἤρσαν νὰ κατανοήσιν τὴν ἀληθὴν σημασίαν τῆς ψήφου των».

Καὶ μὴ Ἀφίξις:

Ἀφίξις ἐν Μεσσηνικῷ κόκκινος - κόκκινος καὶ δροσερός,
ἐπὶ ἡμῶν, ὁ ἀγαπητὸς φίλος
διευθυντῆς τῆς «Μετῆρος» κ.
Δημήτριος Κορσότης, κομίζων
ἐπὶ τὸν δύο δασκαλίων του χαράν μὲν εἰς τοὺς φίλους του καὶ λύπην εἰς τοὺς ἔχθρους του».

Ἡ ἐκδοσις τοῦ σατυρικοῦ «Ἀστεως» διεκόπη στὸ τέλος τοῦ 1889. Στὰ 1900 ἀρχισε νὰ βγαίῃ ὡς μεγάλῃ πολιτικῇ ἐφημερίδι. Τὴν ἐκδοσὶν τοῦ νέου τοῦτο «Ἀστυ» ἀνέλαβον οἱ Θέμος Ἀννίνος, Γ. Δροσίνης καὶ Δημ. Κακλαμάνος. Στὴν ἀρχὴ συνεργάσθησαν στὸ «Ἀστυ» καὶ οἱ Θεόδ. Βελλαντινός, Γεώργιος Πάπας, Στέφ. Στεφανίδης καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὸ 1907 τὸ «Ἀστυ» ἔπαυεν νὰ ἐκδίδεται. Γιὰ μερικὰ ἐτῆ ἀργιστάτης τὸν ἦσαν ὁ Ἐμμ. Ρεπούλης.

Ὁ ΧΑΛΚΕΝΤΕΡΟΣ

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΚΥΘΟΥ

"Ὅταν κανεὶς φταρνίζεται στὴ νῆσον Κύθον, αἶμα εἶνε κληρικὸς, οἱ σὴντοροὶ τοῦ πρῆτοι νὰ τοῦ ποῖν: — «Σωτηρία!», αἶμα δὲ εἶνε λαϊκός: — «Γιὰ σοῦ». Ἄν φταρνιστῇ κανεὶς καθὼς μάλιν, οἱ σὴντοροὶ τοῦ πρῆτοι νὰ τοῦ ποῖν: — «Γιὰ σοῦ καὶ ἄλθῃς λῆς». Ἄν φταρνιστῇ κανεὶς τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, πρέπει νὰ σχίσῃ σὲ μὴ ἄλλο τὸ πονεῖμα τοῦ γὰ νὰ μὴν τοῦ τύχῃ κανένα κακό.

"Ὅταν ἐσπαράξῃ, χτυπᾷ δηλαδὴ, τὸ μᾶτι ἐνὸς ἀνθρώπου, σημαίνει ὅτι κάποιον περιμένει καὶ ἀδμονερὴ γιὰ τὸν ἐρχομὸ του. "Ὅταν βουρξῇ τὴν αἰτία σου, ἐξάπαντος κάποιον γίνεται λόγος σένα σένα.

"Ἄν αἰσθάνεται κανεὶς ἀγνοοῦσα στὸ δεξιὸν χεῖρ, θὰ λάβῃ γράμμα, ἂν σὺ ἀριστερὰ, θὰ λάβῃ χρομῆμα.

"Ὅταν ἀπὸ τῆς πρώτης βγαίνοντες δυνατὲς σπίνες, αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάποιος ἔξωθεν θάρσῃ στὸ σπῖν.

"Ἄν γίνεται κανεὶς ἀπάνω στὸ τραπέζιν τὴν ὥρα ποὺ τῶν οἱ νοικοκυραῖοι, αὐτὸ εἶνε σημεῖον ἀφθονίας καὶ πλούτου.

"Ἄν γίνῃ στὸ σπῖν καμμιὰ ἔμμη τὴν Πρωτοχρονιά, εἶνε κακὸ σημεῖον γιὰ τὸ σπῖν καὶ προμηθία.

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

"Ὅταν λαλῇ κανεὶς καμμιὰ κόττα σὰν πετεινὸς ἢ οὐράκιον ὁ σκόλος ἢ λαλῇ κανεὶς νυχτοπούλι, τότε οἱ νοικοκυραῖοι, γὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν συμφορὰν ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, πρέπει νὰ καταρσασθοῦν τὸ πᾶν μὲ τὴν φράσιν ἐγὼ γὰρ τὸ κεφάλαιον...

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

"Ἐνα παλαιὸ ἀπάνθρωπον ἔθιμον. Ὁ γκρεμὸς τῶν γερόντων. Πὼς σκότωναν τὰ παιδιὰ τοὺς πατέρες τους. Καὶ πὼς σταμάτησε τὸ κακόν. Τὰ λόγια τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Τὸ στοιχίμα τοῦ βασιλῆα. Ὁ γέρος πρὸς τὴν γλύτωσιν. Πὼς ἔσωσε τὸν τόπον ἀπ' τὴν ἀπώλειαν. Εἶνε καὶ γέροι χρήσιμοι, πρὸ πολλοῦ ἀπ' τοὺς νέους μάλιστα κ.τ.λ.

Μία φορὰ κ' ἔσαν καιρὸ, ὅταν γερούς κανεῖς, τὸν ἔπαιρναν τὰ παιδιὰ του, τὸν πήγαιναν σ' ἕναν γκρεμὸ καὶ τὸν ἐγκρέμιζαν κάτω!

Μία μέρα ἕνας γυιὸς πῆρε τὸ γέρον πατέρα του νὰ πᾶν νὰ τὸν ρίξῃ στὸν γκρεμὸ. Σὰν ἐφτάσανε στὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ, τοιμαστῆκε ὁ γυιὸς νὰ ρίξῃ τὸ γέρον κάτω, δεμένον καλὰ μ' ἕνα σχοινί. Τότε ὁ γέροντας εἶπε στὸ γυιὸν του:

Γιὰ μὲν, λῶσε με καὶ κράτησε τὸ σχοινί. Θὰ σοῦ χρειαστῇ ὅταν θὰ σὲ γκρεμίσουν καὶ σένα τὰ παιδιὰ σου. Ἐγὼ πέφτω καὶ λυτὸς...

Σὰν τ' ἀκούσεν αὐτὸ ὁ γυιὸς, μετανόησε καὶ δὲν ἔρριξε στὸν γκρεμὸ τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μὴν τὸν γκρεμίσουν κ' αὐτὸν τὰ παιδιὰ του, κ' ἔτσι σταμάτησε τὸ γκρεμίσμα τῶν γερόντων.

Ἀνέως πὼς ἔχει καὶ μὴ ἄλλη αἰτία ποὺ σταμάτησε ἡ κακὴ αὐτὴ συνήθεια.

Μία φορὰ ἕνας βασιλεὺς κάλεσε τὸ λαὸν του γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ποιὸς εἶνε ὁ ἐμπνέμενος στὴν χώρα του, καὶ τοὺς ἔβαλε ἕνα στοιχίμα:

— Ὅσα σταθῆτε, τοὺς εἶπε, τὸ πρῶτον καὶ θὰ κυττάζετε ὅλοι κατὰ τὴν ἀνατολήν. Ὅποιος πρωτοῖδῃ τὸν ἥλιον καὶ τὸ πρωτόπιν, θὰ πάρῃ, ὅς ποῦ ἔστιν, γυναῖκα του τὴν βασιλοπούλαν.

"Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου εἶχε σπῖν τοῦ καμμένου τὸ γέρον πατέρα του, γιατί δὲν ἤθελε νὰ τὸν γκρεμίσῃ, ὅπως ἦσαν τὸ συνήθειον, καὶ γιατί ὁ γέρος τοῦ τοῦ εἶπε πάντα:

— Γιὰ μὲν, ἂν δὲν ἔχῃς γέρον, δῶσε δὲ, ἔχεις καὶ ἀγόρασε ἕναν νὰ σὲ συμβουλεύῃ.

Σὰν μπῆκε τὸ στοιχίμα τοῦ βασιλῆα, πῆγε ὁ γυιὸς στὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ καὶ νὰ κάμῃ γιὰ νὰ δῇ πρῶτος τὸν ἥλιον καὶ νὰ κερδίσῃ αὐτὸς τὴν βασιλοπούλαν, γιατί βέβαια ὅλοι θὰ τὸν ἔβλεπαν μετὰ τὴν ἄνεσιν κ' ἔτσι δὲν θὰ κέρδιζε κανεὶς.

Ὁ γέρος τότε τοῦ εἶπε:

— Ὅλοι, παῖδι μου, θὰ κυττάζουν κατὰ τὴν ἀνατολήν, μὰ σὺ νὰ κυττάζῃς κατὰ τὴν δύση, στὶς κορυφὰς τῶν ποτῶν ἡλίων βουνῶν. Ἐκεῖ θὰ πρωτοῖδῃς τὸν ἥλιον ὅταν βγαίῃ κ' ἔτσι θὰ κερδίσῃς.

Κ' ἔτσι, ὅπως εἶπε ὁ γέρος, ἔγινε.

ΟΛΙΒΕΡΕΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

Ο πολεμικός έργασμος το 1886. Ο Αχμέτ Αγιούπ Πασάς στην Έλασσόνα. Ο ληνικός στρατός στη Θεσσαλία. Η συμπλοκή των συνόρων. Η μάχη της Κούτρας. Ο ήρωϊκός θάνατος Δημητρώα. Ο Λεχίας Γιαταγάνας. Ο ταγματάρχης Λώρης και ο θάνατός του. Η μερλογιγνήτης του Κου. Καταδίκη αξιωματικών εις θάνατον. Ο επίλογος της τραγικής περιπέτειας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στο λεξιλόγιο της Ελληνικής Ιστορίας η λέξη Κούτρα εινε γραμμένη με πύρινα γράμματα και σελαγίζει με δλη την πυκρή της δόξα. Υπάρχουν ακόμη γέροι, που στο άκουσμά της ανασιγρούν και στενάζουν.

Κατά την άνοιξη του 1886 το εθνικό πνεύμα στην Ελλάδα ήταν έξορθεμένο. Οι Έλληνες της εποχής εκείνης, θορυμμένοι με τ' όνειρο της Μεγάλης Ιδέας, ζητούσαν με χίλιους τρόπους τον πόλεμο, με τη σκέψη γυρισμένη ακατάπαυστα προς τα Σύνορα. Και τα σύνορά μας τότε μόλις ήταν λίγο πιο πέρα από τα Τρικαλά.

Η Τουρκία δεν έβλεπε αδιάφορη την Ελληνική αυτή κίνηση και κατά τον Απρίλιο συνεκέντρωσε, λίγο πιο μέσα από τα σύνορα, στρατό 115.000 ανδρών, με αρχιστράτηγο τον Αχμέτ Αγιούπ Πασά. Ο Αχμέτ ήταν ένας από τους άριστους στρατιωτικούς της Τουρκίας και είχε διακριθεί στο Ρωσο-τουρκικό πόλεμο του 1877. Ο Αγιούπ Πασάς λοιπόν έκαυχήθη ότι μπορούσε να κατεβή στας Αθήνας εύκολοτάτα, κατατροπώνοντας τον Ελληνικό στρατό σε 15 ημέρες. Το Τουρκικό Αρχηγείο βρισκόταν στην Έλασσόνα, και στο Έπιτελείο του υπήρχαν πολλοί Γερμανοί αξιωματικοί. Απέναντι των Τούρκων ήταν παρατεταγμένος ο Ελληνικός στρατός, 85.000 άνδρες, με αρχιστράτηγο το Β. Σαμουτζήλη.

Στις 8 Μαΐου 1886 άρχισε η πρώτη συμπλοκή στο σταθμό Καραβίδας, ή όποια γρήγορα έλαβε διαστάσεις. Από το πρωί, 5.000 Τούρκοι έπετέθησαν για να καταλάβουν τις θέσεις «Δυό Δέντρα» και «Ραφανόστρατα», άλλ' εδύσαν αντίμετωπο το 7ο Εθνομικό Τάγμα διοικούμενο από τον Κοσμά Δουμπιώτη. Ο γενναίος ταγματάρχης διατάζει ν' ανοίξουν τη Σημαία, τους σαλπικτάς να σαλπίσουν την έφοδο, και οι 1.800 έζωνοι όρμουν σαν άητοι, με τη λόγχη. Ο ένθουσιασμός τους εινε απερίγραπτος. Ο Δουμπιώτης λαβώνεται στο πόδι, άλλ' οι άνδρες του προχωρούν μεθυσμένοι από τη μπαρούτη, σαρώνουν τους έχθρους και προχωρούν πέντε χιλιόμετρα μέσα στο Τουρκικό έδαφος...

Τις ακόλουθες τρεις ημέρες ή συμπλοκή γενικεύονταν σε δλη τη γραμμή των Συνόρων. Στο Ρεβένι ο συνταγματάρχης Χατζηϊωάννου τρέπει σε φυγή τους έπιτεθέντας Τούρκους. Στη Ραφάνη ο συνταγματάρχης Χατηριόγλης και στην Ανάληψη ο Δούκας καταδιώκουν τα Τουρκικά τάγματα. Στο Γκιρτζόβλι και στη Μελούνα τα τάγματα του γενναίου Μανιάτη Λεωνίδα Πετροπουλάκη καταστρέφουν τις Οθωμανικές φάλαγες. Έκει τρώει και άρκετους Γερμανούς αξιωματικούς το Ελληνικό βόλι. Στο Δρεπάνι πέφτει ο ύπολογαγός Δημητράκοπουλος. Στόν Προφήτη θάματα. Έκει όμως πέφτουν δυό από τα ωραιότερα άνθη του Έλληνικού στρατού: ο άνθυπολογαγός Δημ. Δημητρώας και ο έπικος λοχίας των Εθζώνων Ηρακλής Γιαταγάνας. Για τον πρώτον ο Ιστορικός κ. Το. Εύαγγελίδης γράφει:

«Εγεννήθη στο Φθιώτιδος. Νεώτατος, μαθητής του έν Δαμιά Γυμνασίου, έλαβε, μετά του πατρός του, μέρος εις την Έπαράστασιν της Θεσσαλίας, κατά το 1878... Την 11 Μαΐου 1886 εύρισκετο επί του λόφου του Προφήτου 'Ηλία, έδειξε δε άνδρείαν και θάρρος άκατάσχετον. Οδηγούς έφύγη, εντός του χαρκαώματος, κατά των εις φυγήν τραπέζων έχθρων, έπεσε νεκρός, βληθείς υπό σφαίρας εις το στήθος, επί της κλιτύς του λόφου, έσπεπασμένης υπό έχθρικών πτωμάτων».

Και τον ήρωϊκό λοχία Γιαταγάνα, που ήταν παιδί του λαού, τον έθρόνησε με σαραχικά μοιρολόγια ή λαϊκή Μούσα, και σε δλη την Ελλάδα έγιναν μνημόσνά του.

Στο Μπουγάκι κατέλαβε τις έχθρες θέσεις ο ταγματάρχης τότε του πυροβολικού Κονστ. Σμολένσκις, ο ήρωας του Έλληνοτουρκικού πολέμου του 1897, και στο Γκιρτζάνο το τάγμα του Δημ. Σταϊκού, με μιά χειμαρρόδη προέλαση έπροξένησε αληθινή πανωλεθρία στους έχθρους.

Κωνσταντίνος Λώρης
(Σκίτσο του Θέμου Α'νινίου)

διαφόρους μάχας, δεν παρέδωκεν όμως τους 310 αχμαλώτους Κούτρας, τους οποίους πομπωδώς μετά συνοδείας μεγάλης απέστειλεν εις Θεσσαλονίκην, περιάγοντες διά μέσον των Έλληνικών της Μακεδονίας πληθυσμών προς εκφόβισιν και προς έξυπνισμόν υπό των Έβερών, ως συνέβη και κατά τον άτυχή Έλληνοτουρκικόν πόλεμον του 1897».

Ο θάνατος του Λώρη και τα έπακολουθήσαντα λυπηρά γεγονότα έσυγκίνησαν βαθειά την εθνική ψυχή. Το «Αστυ» της 1ης Ιουνίου 1886, κάτω από την εικόνα του ήρωϊκού ταγματάρχου των Εθζώνων, έγραφε:

«Η πολύστομος των ήμερών τούτων φήμη έν όνομα κυρίως εξύψωσε και εμεγάλυνεν όπερ πάντα τα άλλα, έν όνομα έστεφάνωσε μετά στοργής, καταστήσασα αυτό έμβλημα ήρωϊκής άνδρείας και μεγαλοφροσύνης, το του ταγματάρχου Λώρη!».

Ο Κωνσταντίνος Λώρης ήταν Θεσσαλός, από το Προμάρι, ηλικίας 48 ετών περίπου. Είχε άγα-

Και τώρα άς έρθουμε στη δραματική ύπόθεσι της Κούτρας. Η θέσις αυτή βρίσκεται στην υψηλότερη κορυφή του όρους Ζάγκου και δεσπόζει της κοιλάδος του Ρεβενίου, του στενού του λαμακίου και της κοιλάδος του Ζάγκου. Το Αρχηγείο μας τότε το μεγάλο λάθος να μη δόση σημασία στη θέσι αυτή, ή οποία ειναι τοις ήταν στρατηγικωτάτη... Είκοσι μόνον έζωνοι είχαν άπο την φύλαξη του στενού της Κούτρας, στα όρεινά εκείνα ύψηματα, άλλα παληκράδια.

Στις 10 Μαΐου, κατά το δειλινό, οι Τούρκοι φρουροί έπροέβησαν εναντίον τους, και σε λίγο τους έπετέθησαν. Οι έζωνοι άντιστάμενοι με γενναϊότητα, κρατούντες με πείσμα τη θέσι τους. Στο γαλακτικό Ζάγκο βρισκόταν το τάγμα του Κονσταντίνου Λώρη με έζωνους. Ο Λώρης, μόλις άκουσε τους πυροβολισμούς, έτρεξε να τον και, τρέχοντας, ανέβηκε στο ύψωμα της Κούτρας. Δύο καταστάσεις, άλλαξε. Στην άρχή οι Τούρκοι άπεκροπόθησαν και 10 τη νύχτα ο έχθρός, με τις σάλπιγγές του, έκάλεσε και άλλα ματά του σε βοήθεια...

Τώρα πια οι Τούρκοι ήταν πέντε φορές περισσότεροι. Η ά τους έπεφταν βορρηδόν εναντίον των Έλλήνων. Αληθινή ηγερσία! Το αίμα τρέχει ποτάμι... Έξαρνα, στις 2 π. μ., ο ταγματάρχης Λώρης, μαχόμενος στην πρώτη γραμμή, λαβώνεται βαρύ όφει αμόφορτος, σφίγγοντας όμως το σπαθί στο χέρι... Ματωμένοι φτάνουν ένα πρόσωπο από κλάδους δένδρων, βάσαν τον μεταφέρουν στο Ζάγκο. Ένοχοι τον τραυματισμό του Λώρη ειναι εινε άντιληφθή ολόκληρη ή Ελλάδα παράταξις της Κούτρας, άλλα οι κοινωτέροι σ' αυτόν και ή ματαιοί.

«Εν τη διοικήσει του Ταγματος γράφει ο έχθρος Ιστορικός διεδέξατο αυτόν ο λοχαγός Πρωτοβόλου έτέρου λοχαγού Δάντα έπαινος θέντος την εθνήνη. Ο Πρωτοβόλος άρχας έφάνη καλώς πολιτισμένος, διότι άπέκρυπτεν έπιμελώς από στρατιωτών τον τραυματισμόν του Λώρη. Έπειτα όμως, σφόνδρις πως την προΐαν, άπακαλισμένος του όλιγαριθμού αυτόν, ήλκεν να στραφή, έχον συνέσθηον τον άναν, ήρχισε διαπραγματεύεσθαι νακούχη. Οι ήμτεροι άξιοι φιλοφρόνας έκλήθησαν εις Τουρκίας σκηνάς να πιασιν όπερ και έπράξεν εξαιρετικώς. Έκει δ' αήνης έκρηγνόντων έλλοι, ως και οι 310 άνδρες, κυκλωθέντες αίφνης, ως έκ της κοιπιασίας του έχθρού, όστις ηνεκσθείς εις τοτό, της γενικής κωχής γενομένης, αυτός μεν τους 100 Τούρκους αχμαλώτους ούς συνέλαβον οι ήμτεροι κατε-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΚΑΚΗ ΠΕΘΕΡΑ

Μιά φορά ένας βοσκός παντρεύτηκε και πήρε μιά πολύ καλόκαρδη γυναίκα. Η μάνα του όμως δεν τη χόνευε και της είχε μπη στο ρουθούνι.

Ο κακομοίρης ο βοσκός έλειπε από το πρωί ως το βράδυ, κι από το βράδυ ως το πρωί, φυλάγοντας τα ζώα του. Κι ή μάνα του εθισκε εύκαιρία και βασάνιζε τη νύφη της. Έτσι, ή καϊμένη ή γυναίκα, όσο πήγαινε κι έλιωνε, όσπου έγινε πετοι και κόκκαλο.

Σάν γύριζε, καμιά φορά, ο βοσκός στο σπίτι του, κι έβλεπε έτσι τη γυναίκα του, τη ρωτούσε:

— Τι έχεις, γυναίκα, και μαραίνεσαι;

Μά αυτή ή κακομοίρα, θέλεις από φόβο, θέλεις από σεβασμό, δεν τούλεγε τίποτα.

Η γρηά, κοντά στ' άλλα, άφινε τη νύφη της και νηστική, και την έστελνε να βόσκει τη γίδα στα γρασιδιά και να κοιβαζή ξύλα. Για να μην κοιμάται μάλιστα τη νύχτα και ήσυχάζη, της έδινε να καθαρίζη ένα πανάκι κοκιά κι ένα καλαθάκι μαλλιά να τή ξάνη. «Υστερα ή γρηά έπεφτε και κοιμόταν έννορις-έννορις, και πάλαινε σαν γουρουνά, ενώ ή νύφη της, από την αναφαγιά και την αγρύπνια, είχε γίνει σαν σκελετός!».

Στο τέλος ο γαμπρός ύποψιάστηκε πως κάτι συμβαίνει. Πήγε λοιπόν κρυφά μιά νύχτα σπίτι του και κίτταξε απέξω από το παράθυρο, να ιδή τί γίνεται.

Είδε τότε πώς, ενώ ή μάνα του έτρωγε, ή γυναίκα του έμενε νηστική κι άπνη. Για να μη νυστάξη μάλιστα ή γυναίκα του όταν έκανε νυχτέρι, συνήθιζε να λήν ένα τραγουδί:

— Ηρθες όπνο;

Καλώς ήρθες.

Πάρε το σκαμνί και κάτσε,

Πάρε κοκιά καθαρίσε,

Να ξάνω τά μαλλιά μου,

Να κλώσω να ξεκλώσω,

Να κοιμηθώμ' άντάμα...

Σάν τ' άκουσε αυτά ο βοσκός, μπάινει θυμωμένος μέσα στο σπίτι και φωνάζει της γυναίκας του:

— Ποιος ήτανε αυτός, βοέ σκύλα, που τον καλούσες να κάτση και να σε περιμένη όσπου να τελειώσης τις δουλειές σου; Γιατί δεν κοιμάσαι στην ώρα σου;

Έκείνη ή φτωχιά τήχασε.

— Κανένας δεν ήταν, άποκρίνεται.

— Πώς κανένας, που σ' άκουσα την ώρα που φύλαγα απ' έξω; Τοι έδινες και σκαμνί για να καθήση, μάλιστα.

Τη γυναίκα τότε την πάσανε τα δάκρυα και τα έπεε όλα του άντρός της.

Τότε αυτός τη συμβούλεψε να του έξη την άλλη βραδιά ένα άσκι φροντισμένο έτοιμο και μιά κοπάνα που κοπανούν τα ρούχα όταν τα πλένουν.

Υστερα έφυγε και πήγε πάλι στα πρόβατά του.

Την άλλη βραδιά γύρισε πολύ νωρίς σπίτι του, χωρίς να τον δη κανένας, μάλιστα το μούτρα του με καπνιά, ντύθηκε με δερμάτα κι έβγαλε το φροντισμένο άσκι και την κοπάνα κι άρχισε να χτυπά τη γυναίκα που με το άσκι και τη γρηά με την κοπάνα.

Σε κάθε χτύπο πούδινε της γρηάς, της έλεγε:

Σωστή κάνε μας την πηττα

Και σωστά να τη μοιράσης,

Μαζν πέστε στο κρεβάτι

Και μαζν να σηκωθήτε!...

Από λοιπόν κοπάνισε για καλή τη μάνα του, πήδησε από το παράθυρο κι έφυγε.

Η γυναίκας έχναιαν μαύρα δάκρυα. Η νύφη έλαίγε στα ψέμματα, μά ή γρηά στ' αλήθεια, γιατί ή κοπάνα την είχε μελανώσει.

Μά από τότε ή γρηά μάνα του βοσκού φρονιμενε και δεν τυγαννούσε πια τη νύφη της.

Την άλλη βραδιά μάλιστα, όταν θέλησε να καθήση καλή ή νύφη στη δουλειά, ή πεθερά της δεν την άρσε.

— Άβγε, κρυά νύφη μου, να πέσουμε να κοιμηθούμε, της έλεε και συνέχισε τραγουδιά:

για να μην μπη πάλι ο άγριος
ο πάρορος κι' ο τριπάρορος
και δειρεί έμένα με τ' άσκι,
και σε με την κοπάνα!...

Έτσι ή γρηά και την πήττα δέχαια τη μοιράζε πια και τη νύφη της δεν την έσυνυττούσε. Και έθανε καλή, ήσυχά κι αγαπημένα, κι από τότε έμεινε κι ή παροιμία:

Σωστή κάνε μας την πηττα

Και σωστά να την μοιράσης...

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Στην Κύθνο, για τις διάφορες εποχές του έτους, τις γιορτές, τους μήνες κλπ., υπάρχουν ή έξις παροιμίες, τις όποιες χρησιμοποιούν και συμβουλευονται συχνά οι γεωργοί.

— Το Γεννάρι το φεγγάρι παρά ώρα γάνα μέρα.

— Χίνα - κόττα το Γεννάρι, πετεινό τον Άλωνάρι.

— Ο Φλεβάρης κι' άν φλεβίση, καλοκαίρι θα μυρίση, είδειμη και γαιδουρίση μηδ έ πάγο δεν θ' άφήση.

— Ο Μάρτης το πρωί το φρόνησε και το βράδυ το βώμησε.

— Άγιά Μαρίνα δός μου σ'κα, κι' Αη - Λιά άπλωσε και πάρε.

— Το Στανουό σταύρωνε κι' άρ-μείζε.

— Από Μαρτιού και Τρυγητή ί-σσι τα μερονύχτια.

— Από Αύγουστο χειμώνα κι' ά-πό Μάρτη καλοκαίρι.

— Σαραντάμερο — σαραντάγνω-μο.

— Τυνηή και των Βαγιώ μπάινει

ο καταραμένος στο γιολό.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΓΩΗΣΣΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΘΕΟΦΑΝΩ

Ο λαός δυσχερестημένος έναντιον του Φωκά. Ο αυτοκράτωρ ύβριζεται και λιβελλοείται. Η Θεοφανώ πλύνει κοντά στο σύζυγό της. Ο ώριμος Ιωάννης Τσιμισκής που γοητεύει την αυτοκράτειρα. Ένας δυστυχισμένος μονάρχης. Όπου η σύζυγος συνωμοτεί έναντιον του συζύγου της. Οι συνωμότητες μέσα στο γυναικωνίτη του παλατιού. Το μυστηριώδες σημείωμα. Η τρομερή ψυχραιμία της Θεοφανούς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

IV

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο Νικηφόρος, τρελλά έρωτευμένος με τη σύζυγό του Θεοφανώ, της έκανε ό,τι κι αν του ζητούσε.

Μά στο βάθος ο παλιός αυτός στρατιώτης δεν ήταν καθόλου άνθρωπος για να ζήσει μέσα στη λαμπρότητα και στο θόρυβο της Αλής. Γι' αυτό, αφού αφιερώθηκε λίγο καιρό στο έρωτικό του πάθος, ο πόλεμος, ή άλλη του άγαστη, τον έτρεφε πάλι κοντά του. Κι εγκαταλείποντας το Βυζάντιο, έτρεξε προς όλα τα σύνορα της αυτοκρατορίας, όπου έπρεπε να πολεμήσει με τους Άραβες, τους Βουλγάρους, τους Ρώσους... Τώρα όμως δεν έπαιρνε πια μαζί του τη Θεοφανώ στις εκστρατείες. Όταν έγυρζε, νικηφόρος πάντοτε, απ' αυτές, πήγαινε και την έβλεπε, γιατί έξακολουθούσε να τη λατρεί.

Συγχρόνως όμως ο Φωκάς έννοουσε να έκτελή ευσυνειδητά τ' αυτοκρατορικά του καθήκοντα. Και έτσι, σιγά-σιγά, αυτός που ήταν τόσο δημοφιλής άλλοτε, άρχισε να γίνεται αντιπαθής. Ο λαός, μη θέλοντας να πληρώσει τους δικαίους φόρους που του επέβαλε, μουρμούριζε διαρκώς έναντιον του. Ο κληρός πάλι, του οποίου ο Νικηφόρος περιόριζε τα δικαιώματα, και οι μοναχοί, των οποίων ήθελε να ελαττώσει τις απέραντες κτηματικές περιουσίες, δεν έκρυβαν τη δυσανεξία τους. Ο Πατριάρχης, τέλος, βρισκόταν σε φανερό αντίθετο μαζί του.

Και, έξωθεν, κατά τη διάκριση μιας παραμονής του στο Βυζάντιο, όπου είχε γυρίσει για να ξεκουραστεί από μια μεγάλη εκστρατεία, έξερσάγη στάσις, την ώρα που έπηγαινε στην Αγία Σοφία. Ο αυτοκράτωρ ξευδίστηκε χυδαία από το πλήθος, που σε λίγο μάλιστα άρχισε να τον λιθοβολή. Πας όλη δέ την αξιοθαύμαστη ψυχραιμία που έδειξε ο Νικηφόρος σ' αυτή την περίπτωση, σίγουρα θα τον έσκότωναν, αν δεν επενέβαινε εγκαίρως η αυτοκρατορική φρουρά, ή οποία κατόρθωσε να διαλύσει τους στασιαστές.

Το επεισόδιο αυτό έπείραξε φανερά πολύ ψυχικά το Φωκά, ο οποίος, έπειτα από λίγες μέρες, προσελήθη και πάλι από τις κρίσεις της θρησκοληφίας και του μυστικισμού, που είχε άλλοτε... Έγινε μελαγχολικός, δεν ήθελε πια να κοιμηθεί στην αυτοκρατορική του κλίνη και κοιμόταν σε μια γωνιά, ξαπλώνοντας σε μια δορά πάνθηρος. Φορούσε πάλι το καλίκιο του πεθαμένου θείου του και μοναχού Μαλένου και είχε, με δυο λόγια, την ψυχή του πολύ ανήσυχη και ταραγμένη. Φοβόταν πολύ για τη ζωή του και είχε μεταβάλει σε αληθινό φρόνημα το παλάτι του του Βουλγολέοντος. Ελάτρευε ωστόσο πάντοτε τη Θεοφανώ και έξακολουθούσε να διατελλή, αν και αυτό δεν ήταν καθόλου φρόνημα και λογικό, κάτω απ' τη γλυκεία της επίδραση...

Μά η ώραία αυτοκράτειρα δεν άγατούσε καθόλου τον τραχύ αυτό στρατιώτη. Η άγαστη του την έπληττε, πράγμα που έμελλε να έχει πολύ σοβαρές συνέπειες.

Ο Νικηφόρος είχε έναν ανεψιό, τον Ιωάννη Τσιμισκή, ο οποίος ήταν ως σαρανταπέντε χρόνων, κοντός μάλλον στο ανάστημα, μά πολύ καλοκαμωμένος και κομψός. Είχε λευκή επιδερμίδα, μάτια γαλάζια, μαλλιά χρυσόξανθα, που πλαισίοναν με χάρι το κανονικό πρόσωπό του, γενειάδα ξανθή, μύτη λεπτή και θελητική και βλέμμα τολμηρό, που δεν έτρεμε σε τίποτε και δεν έχωμλωνε μπρος σε κανένα. Δυνατός, λιγυρός, γενναίος, γενναίος και μεγαλοπρεπής εκτός των άλλων, ο Ιωάννης Τσιμισκής έξεσχωσε σε απεριόριστη γοητεία στις γυναίκες.

Ήταν φυσικό λοιπόν ν' άρσση και στη Θεοφανώ, μέσα στην πληγή μάλιστα, όπου η αυτοκράτειρα έσερνε τη ζωή της. Και το έρωτικό πάθος της τότε την όδηγηση στο γκλήμα...

Ο Τσιμισκής ήταν πολύ φιλόδοξος και έκείνη την εποχή είχε περικτείσει στη δυσμενεία του αυτοκράτορος, ο οποίος, έπειδή ο ανεψιός

του είχε πάθει κάποιο πολεμικό ατύχημα, τον είχε απομακρύνει απ' το στράτο και τον είχε διατάξει ν' αποσυρθεί στα κτήματά του.

Ο Ιωάννης όμως, θεωρώντας τον έναντι του άνανδρο της δυσμενείας αυτής, μελετούσε έκδραση... Η Θεοφανώ πάλι κείνη την εποχή είχε αποκάμει πια ν' άνέχεται κοντά της το φόρο. Εκτός όμως αυτού, φοβόταν μήπως ο σύζυγός της κάνει μια απόπειρα έναντιον των παιδιών της, για να μείνει μόνος στο παλάτι. Επ' πλέον, έπειδή, σύμφωνα με την αυτοκρατορική διαταγή Τσιμισκής είχε απομακρυνθεί από την πρωτεύουσα, δεν μπορούσε να υποφέρει το χωρισμό αυτό με τον αγαπημένο της, που απείχε το μεγάλο και μοναδικό έρωτα της ζωής της. Έτσι, σιγά-σιγά, άσυνείδητα, πέρασε από το μυαλό της ή ιδέα του πιο τρομερού κλήματος.

Από τις άρχες του 969, ο Νικηφόρος, γράφοντας από τη Συρία, είχε κυριευθεί από τα πιο πρωταίσθημα. Παντού λόγους να έβλεπε να φανίζονται συνωμοσίες. Ο θάνατος του γιου του, του Καίσαρος Βάρδα Φωκά, έπεδαινε ακόμα περισσότερο την κατάσταση του αυτή. Όσο, άγατούσε πάντοτε τη Θεοφανώ.

Ύψουλα και δόλια τότε έκείνη χρησιμοποιούσε και έμμεταλλεύθηκε την άγαστη του, για να ζήσει κοντά του. Τον Τσιμισκή στην Αλή. Παρότι στην αυτοκράτειρα τόσο δυσχερестο ήταν να στεργήσει υπηρεσιών ενός τέτοιου ανθρώπου και, για να μακρύνει από το μυαλό του όλες τις ύποπτες συμμορίες να προκαλέσει ή ολόφανερη αυτή σωμαθεία της προς τον Ιωάννη, του έπρότεινε να παντρεύη με μια συγγενή της.

Ο Φωκάς, όπως πάντοτε, υπεχώρησε στις έπιθυμίες της Θεοφανούς και ο Ιωάννης Τσιμισκής αναγύρισε στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι οι δυο τους σταί μπορούσαν τώρα να συναντώνται μέσα στο παλάτι, χωρίς ο Νικηφόρος να ύποψιζεται τίποτε, να προετοιμάζουν μαζί τη συνωμοσία τους.

Επρόκειτο, άπλουστα, να δολοφονήσουν τον αυτοκράτορα... Ο Ιωάννης είχε βρή πολλούς νερόχους μεταξύ των δυσχερестημένων στρατιωτών και πολλές συνωμοσίες έλάμβαναν χώρα μεταξύ συνωμοτών, του Τσιμισκή και της αυτοκράτειρας. Τέλος, χάρις στη συνεννοή των γυναικών του παλατιού, άρκεται ένσπλο κατόρθωσαν να μπει στον ανάκτορο και να κρυφτούν μέσα στη διακοσμήματα της Θεοφανούς.

Όλ' αυτά — γράφει ο χρονικογράφος Λέων Διάκονος, ο οποίος μάς έχει άρσση την πιο σπληνική περιγραφή του δράματος — γινόντουσαν τα τις πρώτες ημέρες του Δεκεμβρίου 969. Η φρονία είχε άρσσει για τη νύχτα της 10 με 11 μηνός. Από την προηγούμενη ημέρα πολλοί άρσται, ντυμένοι γυναικεία, είχαν εισχωρήσει στο παλάτι με τη βοήθεια της Θεοφανούς. Έπειτα, το απόγευμα της ημέρας έκείνης, ο αυτοκράτωρ λαβε ένα μυστηριώδες σημείωμα, με το οποίο κατήγγελλαν τη συνωμοσία. Άμέσως ο Νικηφόρος διέταξε έναν άξιωματικό να έρευνήσει το γυναικωνίτη του παλατιού. Μά είτε γιατί έρευνσε μ' άμέλεια, είτε γιατί ήταν κι αυτός μένους στη συνωμοσία, δεν κατόρθωσε να βρή τίποτε.

Έντοματαιν ή νύχτα είχε φτάσει και οι συνωμότητες δεν μπορούσαν παρά την άρσση του Τσιμισκή για να δράσουν. Έξωθεν ένας άρστος φόβος τους έκυριεύσε όλους: "Αν ο αυτοκράτωρ κινείνται στο δωμάτιό του να άρσση... Γιατί θα έσπιντοσε ή νύχτα και θα τους συνελάμβανε... Η Θεοφανώ τότε, με μια τρομερή ψυχραιμία, άνέλαβε να έξουδετερώσει τη δυσκολία αυτή. Και, για να διατάξη, έπληγε στα διαμερίσματα του συζύγου της και άρσται κουβεντιάση μαζί του φιλικά. Έπειτα, με την πρόφαση ότι θα πηγε να δει μερικά Βουλγάρους άρχόντισες, που έφιλοξενούσε

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τι διηγήθη ένας Πειραιώτης ψαράς. Το «Ευχαριστήριο» της αδελφής του Δημ. Τζαβέλλα. Ο Στέφανος Ξένος και η άναμνήσεις του. Ο Κατάστικτος και ή ζωή του στη Σχολή των Ευελπίδων. Ήθελε να καλογερέψη πολύ Άγιον Όρος. Ο Τζαβέλλας και ή ώραία Ρουμάνια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα την ιστορία της μυστηριώδους ύποθέσεως του Κατάστικτου Ανθρώπου.

Στις 18 Οκτωβρίου του 1892 ένας Πειραιώτης ψαράς, όνομα Κυρατζής, παρουσιάστηκε στο Διευθυντή της Αστυνομίας και του άνέφερε ότι και αυτός είχε γνωρίσει άλλοτε, στη Νεάπολη της Ιταλίας, τον Καπετάν Γιώργη, έφαγε μαζί του και άκουσε από τον ίδιον πολλά επεισόδια της ιστορίας του. Μεταξύ των άλλων, ο Κατάστικτος Άνθρωπος του διηγήθηκε ότι έπολέμησε όλες τάξεις του Γαλλικού στρατού έναντιον των Άλγερίνων, όπου, έλεγε, συνήνησε και το γινώ το Κίτσου Τζαβέλλα, Δημήτρη, γινάν στενοί φίλοι, πολεμήσαν μαζί και σε μια μάχη τον είδε να πέφτει μαζί με σαρδό άλλους πληρωμένους... Ο Δημήτριος Τζαβέλλας διεκομίσθη κατόπιν στο Νοσοκομείο, όπου ο Κατάστικτος τον έπεριεφθη πολλές φορές. Ήσαν οι μόνοι Έλληνες στο Γαλλικό στρατό που Άλγερίνου και ή φίλια τους είχε γίνει πολύ στενή, μέρα με την ημέρα.

Όταν ο Κατάστικτος Άνθρωπος ήθελε στάς Άθήνας, μια μέρα ο Κυρατζής περνούσε απέναντί από το δρόμο όπου τον είχαν εκθέσει ως περιεργό θέαμα, στην όδον Λυκαβηττού δηλαδή, κοντά στο παλιό Ταχυδρομείο. Είδε τότε την εύκονα του τοιχοκολλημένη και πήρε μέσα. Οι παλιοί φίλοι άναγνώριστσαν άμέσως. Ο Καπετάν Γιώργης έρώτησε τον Κυρατζή τί δουλειά κάνει, και όταν έμαθε ότι εινε ιχθυοπόλης, τον παρεκάλεσε να του φέρη δυο διαλεχτά ψάρια. Ο Κυρατζής του το ύπεσχεθή, και την άλλη μέρα του πήγε δυο μεγαλοπρεπείς συναγοίδες. Έφαγαν μαζί, ήπιαν και ξαναμίλησαν για τις παλιές ιστορίες...

Η διήγησις αυτή του ιχθυοπώλου — έσχολίαζε την επομένη ή «Ακρόπολις» — δύναιτο να εινε και ύπέρ και κατά του Κατάστικτου Ανθρώπου, όστις κατά τις ημέρας τάςας, περισσότερον ή άρχη, τηρεί σιγήν ιχθύος. Τι το παράδοξον όμως αν ο Δημήτριος Τζαβέλλας, αισθανόμενος εν έαυτώ την άναγκή της έκμυστηρεύσεως, άλλα και θέλων συνάμα να κρυφθή ως εκ της καταστάσεώς του, τί το παράδοξον, λέγομεν, να εύρισκεται εις ψυχικήν άνακούφιαν παρουσιάζων έαυτόν ως τον πρώτον; Έν τούτοις, αν και παρήλθον ήδη τέσσερες ημέραι από της παρ' αυτού άποκαλύψεως του μυστικου, οδέν βέβαιον, οδέν θετικόν φαίνεται εν τη προκειμένη περιπτώσει.

Είς όλα ταύτα προσθέτομεν σημερον και την έξής λεπτομέρειαν: Πρόσωπα τινε διακεκριμένα και εύδοκίμητα, μετά τον έγερθέντα εν τη Άθηναίη κοινωνία πάταγον, έπήγαν χθές δια να ίδουν αυτόν και άνεδρον μεγάλην όμοιότητα του Κατάστικτου Ανθρώπου προς τον Φώτον Τζαβέλλα, τον όποιον πάντες οι άνωτέρω έγνώρισαν, ως προσδεχόμενος την ήλικίαν. Την ατην όμοιότητα παρετήρησε και ο άξιότιμος κ. Νικ. Ζορμπάς.

Έλεγετο επίσης χθές την έσπέραν, ότι ή οικογένεια Τζαβέλλα, θέλουσα ν' άποφύγη τας ένοχλητάς επισκέψεις, άπεφάσισε ν' άποστείλη αυτόν εις τα έν Χαλκίδα κτήματα της κυρίας Κριεζώτου.

Την άλλη μέρα τέλος — 19 Οκτωβρίου — όλες ή Άθηναίκες έφημερίδες έδημοσίευσαν το ακόλουθο:

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Προς τους άπανταχού συγγενείς και φίλους, τους ευγενούς συμμετασχόντας της χαρής μου, δια την άνεύρεσιν του περιληγμένου άδελφου μου Δημητρίου Κίτσου Τζαβέλλα, έκφραζω τας ένκαρδιους ευχαριστίας μου.

Καλλιόπη Κ. Κριεζώτου.

Ζούσε την εποχή έκείνη ο Στέφανος Ξένος, ο συγγραφέας της «Ηρώιδος της Έλληνικής Έπαναστάσεως» και άλλων ιστορικών μυθιστορημάτων. Ο Ξένος ήταν άνθρωπος άξιος και δράσεως. Έδημοσίευσεν λοιπόν στην «Ακρόπολις» μια έπιστολή άρκετά ενδιαφέρουσα:

Οι μόνοι άνθρωποι — έγραφε — οι δυνάμενοι να διαδεσώσουν έναν ό Καπετάν Γιώργη εινε ο Δημήτριος Τζαβέλλας της πολεμικής σχολής, εμαι εγώ, ο στρατηγός Δημήτριος Τουρνάκης, ο στρα-

παλάτι, έφυγε, λέγοντας στο σύζυγό της ότι θα ξαναγύριζε σε λίγο και παρακαλώντας τον να της άρσση την πόρτα άνοιχτή. Θα την έκλεινε αυτή όταν θα ξαναγύριζε. Ο Νικηφόρος δεν έφερε καμιά αντίδραση και όταν έμεινε μόνος, άφου προσεχρήθηκε λίγο, έπειτα άποκομήθηκε ήσυχος και άντιστοπος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η δολοφονία του Νικηφόρου Φωκά.

τηγός Έντερ. Ράλλης, ο στρατηγός Βαλτινός και ο Δ. Βλάσης...

Εγώ δέν είδα άκομή τον Καπετάν Γιώργη, άλλ' ένθυμούμαι καλλίστα τον Δημήτριον Τζαβέλλα, διότι τον έγνώρισον εν τη πολεμική σχολή, ως και τον Δημήτριον Γρίβαν το 1842. Τον έχω δέν εν τη μνήμη, ως και πάσας τας φυσιογνωμίας των Ευελπίδων, οίτινες εισήλθον εν τη Σχολή και έκείνων οίτινες έξήλθον εξ αυτής άειωματικοί από το 1834 μέχρι του 1842, όπου και εγώ διέμεινα όκτω κατά σειράν έτη έντός αυτής εις Αίγινα και Πειραιά...

Τον Ευελπιν Δημήτριον Τζαβέλλα εινε μάλιστα αίτιαν να ένθυμούμαι, διότι του πατρός του όντος τον Ίανουάριον του 1847 Ύπουργόν των Στρατιωτικών, παρουσιαζόμεν προ αυτού και τον παρακαλόντα να μεσολαβήση ίνα ο Βασιλεύς Όθων ύπογραφή την διά το Λονδίνον στρατιωτικήν άδειάν μου. Ο Ύπουργός λοιπόν με ήρώτα συχνά περι του συμβαθέντ μου υιού του.

Ο Ευελπις Δημήτριος Τζαβέλλας ήτο έρπιδος κοντός μάλλον, με στρογγυλόν πρόσωπον, χαρακτηριστικά πολύ πρόστυχα και φυσιογνωμιαν σκεπτικήν και σκεπτικήν, άνευ ζωρότητος, έφαινετο δέν ύπομονετικός πολύ, φλεγματικός, στερεόφωνος και άλαλος δια την ήλικίαν του, ούδέποτε κομπάζων δια τας παραγνάς του...

Εάν ό Καπετάν Γιώργης εινε ο Δημήτριος Τζαβέλλας, θα ένθυμνται βέβαιος τί συνέβη ήμέραν τινά μεταξύ έμού και του Δημητρίου Γρίβα, όταν εγώ έγνώρισον τούτον και τον Δ. Γρίβαν.

Στέφανος Ξένος.

Άκομή και τα περιδικά έγγραφα για την ιστορία του Καταστήκτου Ανθρώπου. Ίδου μια περικοπή από την «Εστία» του κ. Γ. Αρσίνη:

Πολλοί έκφραζον άκομή άμφιβολίας μήπως ή οικογένεια έπληνήθη ύπο επιούδειον τινός τυχοδιώκτου... Ο λεγόμενος Δημήτριος Τζαβέλλας, ο Κατάστικτος Άνθρωπος, φαίνεται ήλικίας έξηνταπέντε έτων. Έντός των στιγμάτων τα όποια του έκαμαν καθ' όλον το σώμα οι άρσσιοι Ίνδοι, φέρει και ίχνη ευφρογίας. Είς το άποκρύπτειν δέν της γενειώσεως μορφής του προσθέτει και ο δεξιός οφθαλμός, βλαφθείς, ως λέγεται, εκ μονομαχίας του Τζαβέλλα μετά του όπλοδιδάσκάλου Μύλλερ. Έχει όρασιν και μνήμην άσθεναστήν, πάσχει δέν εκ διανοητικής τινος διαταράξεως. Έχει ληρωμένην σχεδόν την μητρίκην του γλώσσαν και εινε σκιάς, άπύστος, βάναυσος. Την εκ 200 χιλιάδων δραχμών περιουσίαν του έχει κληροδοτήσει δια διαθήκης του εις διάφορα φιλανθρωπικά καστήματα.

Αδεται δέν ότι θέλει ν' άποσυρθή εις το Άγιον Όρος. Σήμερον άναχωρεί εις Χαλκίδα, όπου θα παραμείνη παρα τας γαριόβας αυτού κ. Δ. Κριεζώτη, τελείως πεπεισμένο περι της ταυτότητός του.

Το «Αστ» έδημοσίευσε έπίσης νέες άποκαλύψεις για τον Κατάστικτο Άνθρωπο. Ίδου μεν ούτως:

Όταν ο Ευελπις Δημ. Τζαβέλλας έξεδιώχθη ύπο του πατρός του, δια τας άταξίας του εις την Σχολήν, έπήγε κατά πρώτον εις την Ρουμανίαν. Έκει το ώραϊον αυτού πρόσωπον, το λήρσρον του άνάστημα, του όποιου τας αναγνωφίκας γραμμάς άνεδείκνυν έτι μάλλον ή φοντανέλλα, είκνυσαν επί του νεαρού και σφριγόντος Σουλιάτου την προσοχήν πλουσίον τινός βογνάρου (επαγιδου), όστις και τον προσέλαβεν εις την ύπηρεσίαν του. Έπο τότε μόλις είκοσιεπταετής ο Τζαβέλλας, με όλην δέ την Ρουμειώτικην άπλοτήτά του, δέν άρχισε να έννοήση ότι ή πλουσία κυρία του ήθάνετο προς αυτόν ιδιόζουσαν έμείνεια. Ο βογνάρος, έπειτα των ύποθέσεων των, ήναγκάσθη πολλάκις να επικήρει πληρωμένα ταξείδια, τότε δέν ή κυρία, μόνον τον Δημήτριον προσλαμβάνουσα συνοδόν, έξηγοτο εις μακράς έφ' άνάξης εκδρομάς ανά τας γαίαις της άσηφροδς τας χανας, άφου — άς το είπωμεν — έξέμειναν ατην ο έρος του Ρουμειώτου νεανίου.

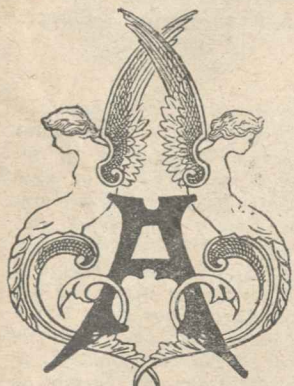
Ο βογνάρος δέν είχε παρατηρήσει τίποτε το ύποπτον εις τας σχέσεις της γυναίκας του μετά του Τζαβέλλα, άλλα την εύτυλίαν του νεαρού Σουλιάτου ήπειλσε μετά τινε χρόνον ή ηλιθυσία άλλης γυναίκας, της αδελφής του βογνάρου. Ο ώραιος Έλλην, εύθεβής έσφαγα μεταξύν δυο πυρών, ήναγκάσθη να ύποχωρήση. Και μίαν ήμέραν έφυγε κρυφά, συναποκομίζων μαζί του την καρδίαν και μερικά δώρα της δεσποίνης του...

Πού έπήγε κατόπιν ο Τζαβέλλας; Αυτό θα το δοθι με προσεχές φύλλο.

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» — Η οικογένεια Ζορμπάς είχε την καλοσύνη να βρή και να μάς στείλη μια όμοια πολυγράφο λιθογραφία του Καταστήκτου Ανθρώπου, καμμένη στο Λονδίνο, πριν έσση ή έκδοση των άκόμα έκτεθειτο προ του κοινού ως περίεργο θέαμα. Δυστυχώς ή λιθογραφία αυτή εινε σκαμμένη στη μέση! Μολαταύτα θα την δημοσιεύσουμε γιατί εινε ή μόνη γνησία εικόνα του παραδόξου αυτού ανθρώπου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΜΕΣΩΣ, μόλις γύρισε από την αγορά, ή Φραγκίσκη, ή υπηρέτρια του Ζάν Σωμερέϊν, απόθεσε βιαστικά τα ψώνια της, ανέβηκε γρήγορα επάνω και, ανοίγοντας, χωρίς να χτυπήσει την πόρτα του δωματίου του κυρίου της, φώναξε :

— Α! κύριε!... Δεν το μάθατε ακόμη;... Απειράθησαν να δολοφονήσουν την περασμένη νύχτα το γέρο Ματθία, το χτηματιά...

— Τό γέρο Ματθία;...
— Μάλιστα, κύριε... Τόν μισοκότωσαν... Τού κατάφεραν τέσσερες μαχαίρες στην πλάτη, μ' ευνυγώς το μαχαίρι γλύστησε απάνω στα κόκκαλα και ο γιατρός είπε πως δεν θά πεθάνει... Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να μην έχει συνέλθει ακόμα...

— Αλλά ξέχασα να σας πω : δηλ την ώρα, στο παραλήρημά του, επαναλαμβάνει το όνομά σας... ή το όνομα του αδελφού σας... «Σωμερέϊν... Σωμερέϊν!...», λέει όλοένα!

— Τί λές, Φραγκίσκη; φώναξε ο Ζάν, που έγινε άξαφνα χλωμός.
— Λέω αυτό που μου είπαν... Εγώ δεν ξέρω τίποτ' άλλο απ' αυτό... Λένε ακόμα, κύριε, πως είσατε μάγος και πως οίοντες τις τύχες...

— Καλά!... Καλά!... Φραγκίσκη!... Πήγαινε να μου φέρεις το έπαυφόρι μου και το μαστού-νι μου...

Και ενώ ή υπηρέτρια βγήκε έξω, ο Ζάν Σωμερέϊν διευθύνθηκε στο γραφείο του, άνοιξε ένα μυστικό συρτάρι, πήρε από μέσα ένα μαστού χαρτονομίσματα και μετοχές, και, αφού τ' έβαλε στην τσέπη του, βγήκε έξω για να συναντήσει την υπηρέτριά του.

— Ο Ζάν και ο Ιωσήφ Σωμερέϊν ήσαν διδύμοι αδελφοί και έμοιαζαν τόσο πολύ, τόσο καταπληκτικά μεταξύν τους, ώστε δεν τους ξεχωρίζε κανείς παρά από τα ρούχα τους. Ως χαρακτήρες όμως οι δύο αδελφοί ήσαν έντελως το αντίθετο.

Ο Ζάν, ο κύριος της Φραγκίσκης, περνούσε σ' όλη τη χώρα ως ένα φουσκωμένο κεφάλι, ως ένας άνθρωπος εξαιρετικά ορμηκίνδυνος. Αυτή τη φήμη την είχε αποκτήσει απ' τον καιρό που πήγαινε σχολείο, απ' όπου είχε αποβληθή τρεις φορές για διάφορες μεγάλες αταξίες. Μετά την τρίτη αποβολή του, κατατάχθηκε στο έμπορικό γυμνάσιο και επί πολλά χρόνια δεν έγινε λόγος γι' αυτόν, εκτός από μία φορά, όταν πέθαναν οι γονείς του, των οποίων εξήτησε διά πληρεξουσίου τη μισή κληρονομία.

— Ωστόσο, έπειτα από δώδεκα χρόνια, ξαφνικά, ο Ζάν ξαναγύρισε στη χώρα. Συννοεούταν από ένα παιδάκι, ηλικίας μερικόν μηνών, και από την παραμύνα αυτού του παιδιού, τη Φραγκίσκη, που ήταν τότε έφηβος. Ύστερα από έξη βδομάδες όμως το παιδάκι πέθανε. Από τότε ο Ζάν άρχισε να ζή σαν ερημίτης. Αποτραβηγμένος στο απόμωρο ξεροκικό του σπιτι, που άπαιχε περισσότερο από ένα χιλιόμετρο από την πόλη, δεν συναναστρεφόταν κανένα, έμενε ημέρες ολόκληρες κλεισμένος μέσα και δεν έβγαινε έξω παρά το απόγερα.

Η περιεργη αυτή ζωή έκανε να λέγονται πολλά εις βάρος του στη χώρα. Ψιθύριζαν, μεταξύ των άλλων, ότι ο Ζάν Σωμερέϊν είχε κάποιο βάρος στη συνειδήσή του και, από στόμα σε στόμα, οι ψιθυροί αυτοί έγιναν γνωστοί παντού, έτσι που τώρα όλοι θεωρούσαν το Ζάν σαν παρία.

Η ύπαρξή του Ιωσήφ Σωμερέϊν, αντίθετα προς τη ζωή του αδελφού του, ήταν, όπως όλων του κόσμου, κοινή. Ως μαθητής είχε σταθή

έπαρχίας. Η γυναίκα του του είχε χαρίσει δύο χαριτωμένα παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Έτσι ο Ιωσήφ, εκτιμώμενος ως υπάλληλος του άστού από τους συμπολίτες του, είχε εκλεγεί απ' αυτούς δημοτικός σύμβουλος, κι' ετοιμαζόταν να γίνει βουλευτής και ύπουρος λόγος.

Με την όψη πελιδνή, με τα μάτια βλοσυρά, με το μέτωπο σφουγγερό και με τα χαρακτηριστικά ανεπαίσχυνα, ο Ιωσήφ Σωμερέϊν έκοβε νευρικά βολτες μέσα στο γραφείο του, του οποίου είχε κάνει την πόρτα, με την πρόφαση ότι είχε έγγραφα.

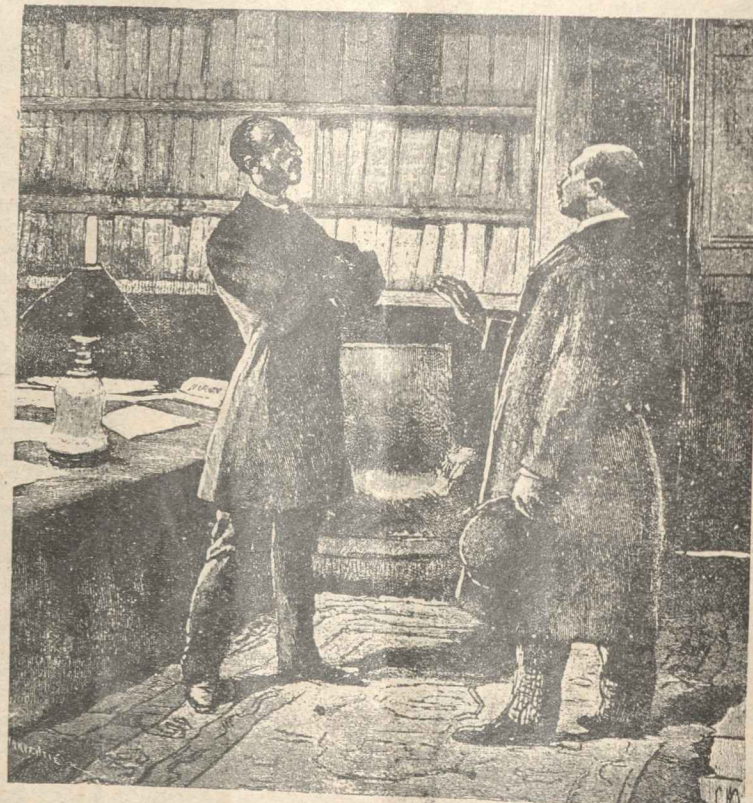
Καθώς εδάδιζε, χωρίς να το θέλει κι' αυτός, ψιθύριζε όλοένα στους φορες σύντομες και κοιμένες φράσεις.

— Εγώ!... Εγώ!... Εμ' εγώ!... Έλεγε. Πώς μπόρεσα;... Πώς μπόρεσα;... Εξάφνα, διακόπτοντας τους μονολόγους του, διευθύνθηκε απευθείας στο γραφείο του κι' έβγαλε απ' αυτό ένα περίοιστο. Μ' ένα σπινθηρίστησε το κουνούπι της εξώπορτας... Ο Ιωσήφ άνοιξε την πόρτα, έσκυψε και είδε τον αδελφό του που περίμενε απ' έξω.

— Ο Ζάν έδω!... έλεπε. Τί σημαίνει αυτή ή επίσκεψή; Το παιδί κιόλας!

— Έπειτα ξανάβαλε το πιστόλι στο γραφείο του και ταχυπαρμερικά χαρτιά. Δεν είχε προφτάσει ακόμα να τ' άβλη σε τ' άλλα, ότι ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Ζάν.

— Ήταν χλωμός, τόσο χλωμός, όσο κι' ο αδελφός του.

— Ήρθα για να σε σώσω! έλεπε ο Ζάν

Μήπως φαντάζεσαι ότι ή γυναίκα σου και τα παιδιά σου θ' αγγίσουν μ' αυτό από την ατιμία;

— Η γυναίκα μου έχει τους γονείς της, οι οποίοι θά φροντίσουν γι' αυτή... Όσο για τα παιδιά μου, ές αλλάξουν όνομα...
— Ιωσήφ, άκουσε με ακόμα μία φορά : φανού ήρεμος, μιλούσε με ειλικρίνεια και θά σωθής...

Ο Ζάν πρόφερε αυτά τα λόγια μ' ένα τόνο τόσο βαθύ, ώστε μεσώσ ο Ιωσήφ έννοιωσε πως ο αδελφός του είχε να του πει κάτι το οποίο σπουδαία αποκάλυψη και του είπε :

— Ε, λοιπόν! μίλησε... σε άκούω, Ζάν.
— Καταστράφηκες στο παιγνίδι... δεν είν' έτσι;
— Ναι... έντελως...

— Και πόσα θά σου χρειάζονταν για να συνέλθης;
— Τόσα εκατομμύρια φράγκα... Και δεν έχω μ' ένα πεντάρα...
— Ούτε πεντάρα!... Έχασα την περιουσία μου... Έχασα την περιουσία μου... Έχασα την περιουσία μου...

— Και από το Ματθία δεν μπόρεσε να σώσει τίποτ' άλλο...
— Και από το Ματθία δεν μπόρεσε να σώσει τίποτ' άλλο...
— Και από το Ματθία δεν μπόρεσε να σώσει τίποτ' άλλο...

— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...
— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...
— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...

— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...
— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...
— Ο Ζάν στάθηκε μ' ήττα να προσφέρει τη λήξη εκτέλεσής του...

ΤΟΥ HENRY CONTI

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε άστέρι και πουλάκι και τριαντάφυλλο και κρίνο άλλους χρόνους άγαπούσα από μέσ' απ' την ψυχή, τώρα πλέον δεν μ' άρέσουν κι' όλη την καρδιά μου δίνω στη γλυκειά την ξανθομάλλα, στη μικρούλα μοναχή. Είν' ή βρύση της άγάπης που όλη μου τη φλόγα σβύνει, αυτή είν' άστρο και πουλάκι και τριαντάφυλλο και κρίνο.

Τά μάγουλά σου άζουμπά στα δικά μου να τρέξουνε μαζί τα δάκρυά μας και σφίξε την καρδιά σου στην καρδιά μου να πεταχτή και να σμιχτή ή φωτιά μας. Κι' αν μέσ' στη φλόγα αυτή τη θεριμενή χυθούν τα δάκρυά μας ποταμοί, και σε κρατώ στα στήθη μου σφιγμένη, θά σβύσω στις άγάπης την όδη.

Θυμάσαι πόσο ήμαστε τά δυο άγαπημένα, έπαίλαμε τ' άντρόγυνο, μ'ά δεν έξυλιστήκαμε. Έτρεχαμε, φώναζαμε και σφιχαγκαλιασμένα μία μέρα φιληθήκαμε.

Μά σαν έπαίλαμε κρυφά στα ζόγτα τ' άνθισμένα, τόσο καλά μπόρεσαμε να μείνουμε κοιμμένα, που δεν ξαναδοθήκαμε!...

— Αν ξέραν τά λουλούδια τά καμένα τον πόνο πούχω μέσα στην καρδιά, θάρχόντανε να κλάψουνε μ' έμένα ναδούρνε στο κακό μου γιατροιά. Κι' αν ξέραν τά γλυκόφωνα άηδονάκια πόσο είμαι πικραμένος, δυστυχής, χαρούμενα θά ψέλναν τραγούδια για να ξεχώ τον πόνο της ψυχής. Κι' αν ξέρανε την τόση μου τη δίψη τ' άστέρια που χροιά λαμπραίνουν, εύθις θά κατεβαίαν απ' τά ύψη παρηγοριάς δυο λόγια να μου ειπούν. Κανείς απ' όλα αυτά δεν τ' άνοιξε, μ'ά ξέρε την πληγή μου μοναχή. Μά αυτή είνε που άλύπητα ξεσχίζει, ξεσχίζει την καρδιά μου τη φτωχή!

Τά γιούλια τά γαλάζια σου στ' ώραίο σου ματάκι, τά κόκκινα τριαντάφυλλα στ' άφράτο μαγουλάκι, τά κρίνα τ' άφροσύλιστα στο κάτωπο χροιά, όλα τά βλέπω πάντοτε δροσάτα κι' άνθισμένα και μόνον ή καρδοίλα σου είνε ξερή για μένα.

Μέ κοπο, μ' άστραπόδροντα ές βρέχη κι' ές χιονίξη και τ' ό χαλάει τ' ό βαρύ ές πέφτη όσο θέλει, απ' των ανέμων τη βόη το παραθύρι ές τρέξη, καθόλου δεν με μέλει. Έγώ μέσα στα στήθη μου δε νοιάζω το χερμόνα, γιατί έχω πάντοτε άνοιξή τη λατρευτή σου εικόνα.

Σ' άγάπησα και σ' άγαπώ, Κι' ή τρομερή σάν φτώχη συντέλεια του κόσμου. Ακόμα θά να φαίνονται στη συντομμένη πλάσι ή φλόγες του έρωτός μου!

Δεν μ' άγαπάς, δεν μ' άγαπάς... Λίγο το συλλογίζομαι. Φτάνει στά μάτια να σε ιδώ και βασιλιάς λογίζομαι. Πώς με μισείς, πως με μισής ές λέει το στοματάκι σου! Έμ' έμ' φτάνει ένα φιλή στο όρβινο χελάκι σου...

Μεταφρ. Α. ΜΑΤΕΣΙ

— Όχι, τίποτε!... Δεν μπόρεσα ν' άνοίξω το χρηματοκιβώτιο!...
— Ω! τόσο το καλύτερο! φώναξε ο Ζάν. Τώρα, αδελφέ μου, διηγώσου μου λεπτομερώς δηλ την άποταρά σου.

— Έγινε χτές τη νύχτα, στις έντεκαήμεση... Φόρεσα μ'ά κυνηγετική μπλουζά, ένα κασέτο και πήρα αυτό το μαχαίρι κι' αυτό το πιστόλι... Βγήκα από το περιόβλι κι' άκολούθησα τον Πράσινο Δρόμο ως το σπίτι του Ματθία... Χτύπησα τότε δυνατά την πόρτα του, φωνάζοντας : «Φωτιά!... Φωτιά!...». Ο ιδιώτης με είχε μουσκέψει, ένας ιδιώτης τρέμου, αν και ήμουν βέβαιος πως κανείς δεν με είχε δει, ούτε με είχε άκούσει, γιατί το σπίτι του Ματθία, όπως ξέρεεις, είνε άπομονωμένο και ζή ολόμωχος, σαν φιλάργυρος που είνε... Έφώναξα έτσι επί πέντε λεπτά... Τέλος πρόβαλε απ' το παράθυρό του και φώναξε περίττορος : «Φωτιά!... Φωτιά!... Πού είνε;...». Τότε έβη από άπάντησα, αλλάζοντας τη φωνή μου : «Στο σπίτι σας!... Στο σπίτι σας!... Κατεβήτε γρήγορα!... Γρήγορα!...». Κατέβηκε πράγματι με το πονκάμισο... Και τότε... τότε...

— Τότε;
— Ε, λοιπόν... μόλις άνοιξε την πόρτα, τού κατάφερα στην τήχη... δυο... τρία... τέσσερα... Ξέρω κι' εγώ πόσοι... χτυπήματα μ' αυτό το μαχαίρι... Σοριάστηκε άμέσως κάτω, χωρίς να φωνάξη... Έγώ τον άρπάξα κι' ανέβηκα στο γραφείο του... Είδηκα τά κλειδιά του, μ'ά στάθηκε αδύνατο ν' άνοίξω την κάσπα του... Τότε ξανακατέβηκα και ξαναγύρισα έδω... Έκανα πως εργάζομαι στο γραφείο μου, όπου είχα άφήσει επίτηδες τη λάμπα άναμμένη, κι' έπαια από μ'ά ώρα έπληγα και κοιμήθηκα...

— Ο Ματθίας σε είδε στο φως;
— Όχι, γιατί ήταν πολύ σκοτάδι... Δεν μπορώ κι' εγώ να ξεγίγσω πως με γνώρισε...

— Άκουσε, Ιωσήφ... Θέλω να μού δώσης τη μπλουζά σου, το κασέτο σου, αυτό το μαχαίρι κι' αυτό το πιστόλι...

— Γιατί ; ρώτησε κατάπληκτος ο Ιωσήφ.
— Για να συλλάβουν έμένα...
— Εσένα! φώναξε ο συμβολαιογράφος μ'ήν καταλαβαίνοντας τίποτε.

— Να, είπε ο Ζάν απλά και, δίνοντας στον αδελφό του τη δέση των χαρτονομισμάτων και των μετοχών, επρόθεσε :

— Πάρε αυτά... Αντιπροσωπεύουν πέντε εκατομμύρια φράγκων... Αυτή την περιουσία όλος ο κόσμος την άγνοει... Την έκερδισα από ξέωτερό... Σου τη χαρίζω...

— Ζάν! Ζάν!... έτραυλίσσε ο έγκληματίας, καταλαβαίνοντας τέλος την αίσθησή του αδελφού του. Γιατί τ'ό κάνει αυτό;

Και, ενώ άφθονα δάκρυα κυλούσαν απ' τά μάτια του, εξακολούθησε, τραυλίζοντας πάντοτε :

— Μ'ά εσύ!... εσύ!... γιατί θυσιάζεσαι;
— Εγώ, Ιωσήφ, ύποφέρω από πολλά χρόνια... Κανείς δεν τ'ό ξέρε, μ'ά αδιάφορο... Αν ήμουν θρησκός, από καιρό θά έλγα ν'ήν μοναχός... Έ, λοιπόν, τί με νοιάζει αν ζήσω στο έξής σ' ένα κελλί τού κατέργου ή τού μοναστηριού.

Ο Ιωσήφ, άκούγοντάς τον, ξέσπασε σε λυγμούς.

— Εσύ, εξακολούθησε ο Ζάν, έχεις γυναίκα... Έγώ έχασα τη δική μου, και δεν άγάπησα παρά αυτήν στον κόσμο... Έχεις παιδιά εσύ... Έγώ δεν έχω παιδιά... Ο μικρός μου Πέτρος μ'ό πέθανε...

— Εσύ είσαι εύπληκτος στον τόπο, ενώ έμένα με θεωρούν σαν παρία... Έσένα σ' άγαπούν, ενώ έμένα με φοβούνται... Είμαι ευτυχισμένος εσύ και μπορείς να εξακολουθήσης να μένης ευτυχής... Έγώ είμαι συντριμμένος από τις συμφορές και δεν υπάρχει έλπίς να συνέλθω ποτέ... Καταλαβαίνεις, αδελφέ μου, καταλαβαίνεις ότι πρέπει να δεχθής αυτό που σου προτείνω...

Ο Ιωσήφ σπαράζόταν από τους λυγμούς και δεν μπορούσε να μιλήσει.

— Σήμφονοι : είπε ο Ζάν, Δεν είν' έτσι;... Πήγαινε να μού φέρεις τη μπλουζά και το κασέτο... Πάγαν το μαχαίρι... Έλα, κανέ γρήγορα, Ιωσήφ, γιατί, όπου νάσαι, θάρχουν οι άστυνομοί...

Ο Ιωσήφ έβγήκε έξω κι' έπειτα από μερικά λεπτά ξαναγύρισε φέροντας ένα πακέτο, το οποίο έδωσε στον αδελφό του.

Καθώς ο Ζάν τού έτεινε το χέρι για να τόν άποχαρηστήσει, αυτός έπεσε στα πόδια του κι' άρχισε να τού τ'ά φιλή... Τότε ο Ζάν, άπομακρινώντας τον ήσυχα, έφυγε χωρίς να π'ή λέξη...

— Έπειτ' από δυο μήνες, ο Ζάν Σωμερέϊν καταδικαζόταν σε είκοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα...

HENRY CONTI

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΡΩΜΗ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ

— Η Ρώμη, έλεγε μ'ά μέρα στο Γάλλο συγγραφέα Βινιόν ένας φίλος του, είνε ή έδρα της πίστεις...

— Μάλιστα, τόν διέκοψε έκείνος με έτοιμότητα. Η πίστις όμως αυτή με έτοιμότητα... Η πίστις όμως αυτή με έτοιμότητα...

— Και πόσα θά σου χρειάζονταν για να συνέλθης;
— Τόσα εκατομμύρια φράγκα... Και δεν έχω μ' ένα πεντάρα...
— Ούτε πεντάρα!... Έχασα την περιουσία μου... Έχασα την περιουσία μου... Έχασα την περιουσία μου...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

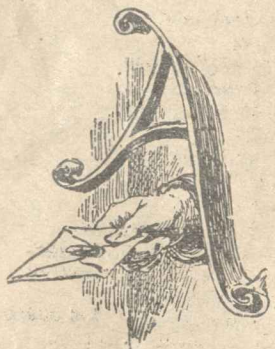
Μ'ά μέρα παρουσιάσαν στον πνευματώδη Γάλλο άδβ' ντε Μαρζ' μ'ά νεκροκεφαλή, ή έπαυ των έβεδαιώσαν ότι άνηκε στον Άγιο Ιωάννη τόν Πρόδρομο.

Λοξασμένος ές είνε ο Κύριος... φώναξε ο άδβ' άσπασμένος το λείψανο. Είνε ή πέμπτη ή ή έκτη κεφαλή τού ίδιου άγίου που έχω την ευτυχία να άσπάζομαι!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝΤΑΙ

Η αντίληψη των διασκήψεων καλλιτεχνικών. Η Μαρία Μαρίνι και η Γιορντάν. Η πρώτη τες έχθρες, η δεύτερη σκεπάζει την Μαρίνι! Το τυχερό χρυσό κουμπωτήρι. Η εκδίκηση. Της επέτρεψε τον κάλο!... Το έλεος της Μαρίνι πνίγεται από τα σάλια!... Το τελεσίγραφο. Η σατανική επιστολή. Η Μαρίνι ήτταται. Μακρύνει της... Η Γιορντάν μετανοεί. Αγκαλιές, φιλιά, δάκρυα. Η συμφιλίωση κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΕΙΡΕΣ περιπτώσεις αντίληψης και μί-
σους μεταξύ διαφόρων καλλιτεχνικών έχει να
μιας παρουσιάσει η ιστορία του Θεάτρου. Μά
καμιά απ' αυτές ίσως δεν μπορεί να πα-
ραβληθεί με την παροιμιώδη αντίληψη και
το θανάσιμο μίσος που χώριζε κάποτε δύο
διάσημες ηθοποιούς της "Όπερας της Φλω-
ρεντίας, την Μαρία Μαρίνι και την Άλτι-
στίνα Γιορντάν. Θα διηγηθούμε εδώ σήμε-
ρα τα νόστιμα επεισόδια που συνδέονται με
την ιστορία της αντίληψης αυτής.

Δεν είναι ακριβώς γνωστό ποιά στάθηκε
η άφορη για να κληρωθεί ο τρομερός πό-
λεμος ανάμεσα στις δύο αυτές καλλιτέχνι-
δες, ένας πόλεμος που προσείληνε εξαιρε-
τικά το ενδιαφέρον των μουσουργών Φλω-
ρεντινών. Είπε όμως βέβαια ότι η αντίληψη τους δεν μπορούσε να έ-
χει λόγους ερωτικούς. Η Μαρία Μαρίνι ήταν μια δραματική και χα-
ριτωμένη γυναίκα, που έμεινε περίφημη για τα αισθηματικά σκάν-
δαλά της. Είχε ένα παιδιαστικό έντελός προσώπιό και μαύρα μαλ-
λιά, που την έκαναν να μοιάζει με τις Μαντόνες των ζωγράφων της
Αναγεννήσεως. Όλος διόλου αντίθετος ήταν η Άλτιστίνα Γιορντάν.
Η Γιορντάν ήταν μια χοντρή γυναίκα, που ζήγισε όχι λιγότερο από
διακόσια καλά, άσχημα και με
μια στοματάρα που έντανε τον
τρόμο. Αυτό όμως δεν την έμ-
πόδισε να ζήσει παθητικότητα
φωνής, γεμάτη αρμονία, με φω-
νή που μαγείρευε κυριολεκτι-
κώς επί χρόνια ολόκληρα τη
Φλωρεντία. "Επειτα, η Γιορντάν
ήταν και παντρεμένη και στην
ιδιωτική της ζωή δεν ήταν τίπο-
τε άλλο από μια φιλόδοξη μη-
τέρα, που αγαπούσε με λατρεία
τά έξι παιδιά της.

"Εφτά χρόνια η δύο αυτές
καλλιτέχνιδες συνεργάστηκαν α-
δελφικά στην "Όπερα της Φλω-
ρεντίας. Ποτέ δεν είχαν τσα-
κωθεί, ποτέ η μία τους δεν είχε
πικράνει την άλλη. Μά μια μέ-
ρα, από μια άγνωστη άφορη,
η δύο φίλες έγιναν εχθρές. Η
Γιορντάν έπαιξε πειά ο τρο-
μερός πόλεμος μεταξύ τους, που
έμεινε ιστορικός.

"Ενα βράδυ, κατά την ώρα
της παραστάσεως, η Γιορντάν
πήγε και στάθηκε μ' όλο τον όγκο του σώματός της μπροστά στη Μα-
ρίνι, σε τρόπο που την έκρινε ολόκληρη από τα μάτια του κοινού. "Ο-
λα τα νευμάτα που της έκανε η Μαρίνι πήγαν χαμένα. Η Γιορντάν
εξακολουθούσε να μένη καρφωμένη στη θέση της, ώσπου έπεσε η αλ-
λαία.

Αυτό όμως ήταν κάτι που η Μαρίνι δεν μπορούσε να το αφήσει χω-
ρίς ανταπόδοσι. Και, για να εκδικηθεί τη Γιορντάν, έβλεπε ένα βράδυ
από το καμαρίνι της το χρυσό κουμπωτήρι των παπουτσιών της. Πρέ-
πει να πούμε εδώ ότι το χρυσό αυτό κουμπωτήρι ήταν το φυλαχτό της
Γιορντάν. Ποτέ δεν το άφηνε, ποτέ δεν έβγαζε από την σκηνή
χωρίς αυτό. "Ηταν η ιδιοτροπία της. Εύκολα καταλαβαίνετε λοιπόν τη
φούρα της καλλιτέχνιδος, δεδομένου μάλιστα πως είχε καταλάβει ότι
η Μαρίνι της είχε πάρει το φυλαχτό της.

Με τον καθήκον όμως που είχαν πάρει τα πράγματα, φυσικά δεν
μπορούσαν να σταματήσουν ως εδώ. Η Γιορντάν απέφασε να εκ-
δικηθεί. Και μόλις της παρουσιάστηκε η πρώτη ευκαιρία, πάτησε ένα
βράδυ "επαισιώς" δήθεν, με όλο το βάρος των διακοσίων κιλών της,
τη Μαρίνι στο πόδι, σε τρόπο που εκείνη κούτσανε επί μια ολόκληρη
εβδομάδα!

Ο άκληρος πόλεμος είχε αρχίσει πια. Μά η εξέλιξή του έμελλε
να είναι πολύ τραγικότερη από τις πρώτες έχθρες. "Ενα βράδυ
ή "Όπερα έδινε την "Αίντα. Η δύο αντίληδες είχαν φωνιά μέρος
στην παράσταση, η ο-
ποία προχωρούσε στην
αρχή θανάσιμα. Το
κοινό ένθουσιο δ' ο-
Στην τρίτη πράξη, η
Μαρίνι άρχισε να τρα-

γουδά τη μεγάλη άρια του μελοδράματος. Η λαμπρή φωνή της
δοκατέβαινε αρμονικώτατα, η καλλιτέχνης φαινόταν συνεπής
άλλους, αιδερίους κόσμους, όταν...

"Όταν έβλεπε το βλέμμα της έπεσε κατάκληρο άποψη
παρασκήνια. Και τί είχε τότε εκεί; Είχε τη Γιορντάν να στα-
τώντας ένα μεγάλο λεμόνι, του οποίου δάγκανε και ρουφούσε
κάτταξε έπιμονα, το χυμό του, με μορφοσμούς και γκαρμάντες.

Αυτό ύψηξε η καταστροφή της Μαρίνι! Η άρια της
φτάσει ούτε στα μισά ακόμα. Μά ενώ εξακολουθούσε να τρα-
δούσε δεν μπορούσε να αποσπάσει το βλέμμα της από την αντίλη-
όποια ρουφούσε έπιμονα και προκλητικά το χυμό του λεμονιού
μπροστά της. Και τότε η Μαρίνι αισθάνθηκε με φρίκη πως η
της είχε αρχίσει να γεμίζει, να πλημμυρίζει από σάλια!

Φαντάζεστε τώρα το μαρτύριο και την αγωνία της άφο-
λιτέχνιδος. Τα σάλια πλημμυρίζαν το στόμα της, χυλούσαν, έ-
παράλλαζαν τη φωνή της. Το κοινό άρχισε ν' άνησυχεί, να ταρα-
χωνόταν. Και τότε η Μαρίνι άπλωσε τα χέρια της, να καθαρίσει
Και όταν η αλλαία έπεσε, έπεσε και η Μαρίνι κάτω λυπόλητα!

Η παράσταση διεκόπη ελόγω εξαφανής άδυστοχίας της
γωνιστορίας. Την επομένη, καταβυθισμένη η Μαρίνι έστειλε
λεσίγραφο στο διεθυντή του θεάτρου: "Έπρεπε, τούτορας, να
γορευθεί στη Γιορντάν να τρώει λεμόνια στα παρασκήνια!...

Και τί την ενδιαφέρει αυτήν το τι τρώω; Εγώ, αν αυτή δεν
άγαναχτήσει η Γιορντάν. Και τί της φταίω εγώ, αν αυτή δεν
να μαζώνει τα σάλια της;

"Όσο ο διεθυντής
δίκιο στη Μαρίνι και η Γιο-
ανάγκαστηκε να αποσπεί-
δεν θα ξανατόρωγε λευκά
παρασκήνια. "Ετα η Μαρί-
κε νίκητοια, μά όχι για πάλι
οδ δυστυχώς. Στην έπιση-
ράσας της "Αίντα, το
σηκωθή η αλλαία, η καλλι-
πηρε ένα άνώδυνο γαμψό
νόνυμα γαμψάματα εινε το
τερο πρόβλημα στους καλλι-
κούς κύκλους, και όμως α-
κάτι το εξααιρετικό. Να τί
φε:

"Κυρία,
"Γνωρίζετε την ιστορία
άλλημιστού με το γαμψό
Μια φορά ειναν ο' ειναν
μιστή ότι, αν ήθελε ν' ά-
ση χρυσάρι άφθονο, δεν έ-
ποτέ τον να σκεφθεί τη μέ-
νικερως. "Ο άλλημιστής
ποιός ήταν ένας φέρτος
χρήματος τύπος, θέλω να
πράγμα εύκολο. Μά το αποτέλεσμα ήταν να πεθάνει της
γιατί η λέξις ονόκωρος τριγύριζε από τότε έπιμονα στο ρου-
μέρα και νύχτα. Καταλαβαίνετε γιατί σ' άνηγνέτοια την
αυτή; Γιατί ούτε και σεις δεν θα μπορούσατε πια, από δ' ά-
ρα, να ξεχάσετε το λεμόνι μόλις βγείτε άπάνω στη σκηνή!...

Αυτά έγραφε η σατανική επιστολή. Και όταν η άφορη
βγήκε και πάλι στη σκηνή για να τραγουδήσει τη μεγάλη άρια
"Αίντα", μόλο που δεν έβλεπε πια μπροστά της ούτε τη Γιο-
ούτε το λεμόνι της, εν τούτοις άρχισε και πάλι να αισθάνεται
στόμα της γεμίζει σάλια!

Το αποτέλεσμα ήταν πολύ τραγικότερο απ' ό,τι φαντάζε-
νεις. Η Μαρίνι δεν μπορούσε πια να τραγουδήσει. Γιατί, μόλις
το στόμα της, δοκίμαζε τις ολέθριες συνέπειες που της έφεραν
παίσιο έκεινο λεμόνι, που το έβλεπε διαρκώς μπροστά της, με
τους μορφοσμούς και τις γκαρμάντες της αντίλητος! Το
είχε πεισθή πια ότι η μαγευτική φωνή της Μαρίνι είχε χαλάσει.
στο τέλος, με συντριμμένη καρδιά, με άπελπισία και με άπαι-
άτυχη καλλιτέχνης άναγκάστηκε ν' άφηση το θέατρο μέσα στην
το θορύβου της!...

"Όσο, δεν πέρασε πολύς καιρός και το έκτο παιδί της Γιο-
έπεσε άρρωστο από δούρα. Η κατάσταση του χειρότερη
με την ημέρα. Στο τέλος οι γιατροί άπελπίστηκαν. Τότε όμως, και
ψη πέρασε έσπιν-
μέσ' από το μυαλό
καλλιτέχνης, που
ταν τόσο φίλες,
και θύσας, και
φιλόδοξη μητέ-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ενας από τους άγιους που τον δοξάζουν περισσότερο ή γυναίκες
στην Ελλάδα εινε ο άγιος Συμεών. Κατά την ημέρα της εορτής του,
η γυναίκες που εινε σ' ένδιαφέροντα κατστάσι προσέχουν να μην κά-
νουν καμιά δουλειά, για να μην υποπέσουν στη δυσμείνεια του άγιου
και γίνη το παιδί τους εσημιάζαός, εσημειωμένος.

Στη λέσβο μάλιστα φροντίζουν αυτή την ημέρα να μην πιάσουν ά-
κάθαρτα άγγείο, αν δε τυχόν λημονήσουν και το κάνουν, αποφεύ-
γουν να φέρουν το χέρι τους στο πρόσωπο, γιατί τότε το παιδί τους
θα βγάλη στο πρόσωπό έληξες.

Στη Χίο, σ' άνάλογη περίστασι, η γυναίκες, πριν πέσουν να κοι-
μηθούν, βάζουν άλάτι μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό κι' άφου λύσση
καλά, πλένουν μ' αυτό τα χέρια τους κι' έπειτα το χύνουν πίσω τους
λέγοντας:

"Ό,τι έπιασα κι' ό,τι έκανα εστίσω μου να μείνουν
και σαν τ' άλάτι πόλυνωσα έτσι κι' αυτά να λυώσουν.

Κατά την εορτή του άγιου Συμεών, όλες ή ετοιμόγεννες στη Χίο
πγαίνουν στην εκκλησία κι' ανάδουν κερά μωρός στην εικόνα του ά-
γιου. Μετά το τέλος δε της λειτουργίας δέχονται έπισκέψεις στα
σπίτια τους ως το μεσημέρι. Και αν μ' έν ν' ένοικονό εινε νεόνυμφη,
ά έπισκέπτι της προσφέρουν φαγητό και διάφορα γλυκίσματα, δια-
φορετικά τους δίνουν σταφίδες, άμύγδαλα, καρδιά κλπ.

Ανάλογες δοξασίες επικρατούν και στη Βιθυνία, όπου πιστεύουν
ότι ή ετοιμόγεννη δεν πρέπει να έργαστη την ήμε-
ρα του άγιου Συμεών, γιατί το παιδί της θα γεννηθή
σημαδεμένο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Η ΑΘΕΪΑ ΤΟΥ ΒΟΛΝΕΪ

Ο περίφημος φιλόσοφος Βόλντεϊ, που εινε γνω-
στός κυρίως για τις άθεϊστικές θεωρίες του, έταξεί-
δενε κάποτε μ' ένα πλοίο, το όποιο στο δρόμο κα-
τέληφθη από φοβερή τρικυμία. Τότε ο φιλόσοφος,
βλέποντας τον κίνδυνο που τους άπειλούσε, έπεσε κά-
τω γονατιστός κι' άρχισε να προσεύχεται με κατά-
νηξ.

"Ύστερα από λίγο, όταν καθήσυχασε κάπως ή θα-
λασσοταραχή, κάποιος έπιβάτης τον έπληρώσε και
του έξέφρασε την έκκλησή του γι' αυτό που τον ει-
χε ιδη να κάνει από όλην ώρα.

"Φίλε μου, του άπάντησε τότε ο φιλόσοφος, δ-
ταν κανείς βροσκειται μέσα στο σπουδαστήριό του,
μπορεί να εινε άθεος και ό,τι άλλο θέλει. Μόλις δ-
μος άντικρήση τη μαγία της θάλασσας, ή όποια ά-
πειλει να τον καταπιεί, άναγκάζεται, θέλοντας και μή,
να πιστέψη στο Θεό!...

"Ότι ο Θεός την τιμωρούσε για το κακό που είχε κάνει στη Μαρίνι!
Και ό,τι, αν το επανόρθωνε το κακό αυτό, το παιδί της θα ξαναγινότα-
νε καλά.

Τότε ή καλλιτέχνης δεν έχασε καιρό. "Ετοξε έμέσως στην αντί-
λή της, την άγκάλιασε και τη φίλησε κλαίοντας.

"Συγχώρησέ με! Συγχώρησέ με! της φώναζε. Πές μου ότι συγ-
χωρείς μ' άδυστηξιμένη μητέρα!

Κι' έβλαψε άπαρηγόρητα.

"Όταν την εινε σ' αυτή την κατάσταση, ή Μαρίνι έξχασε το κακό
που της είχε κάνει. Τη φίλησε και άρχισε να την παρηγορή.
"Ω! Είμαι βεβαία τώρα πως το παιδί μου θα σωθή, φώναζε
κλαίοντας ακόμα η Γιορντάν. Και σ' έ, αγάπημένη μου, θα γνω-
ρίσεις και πάλι τους θορύβους σου. "Όταν σου έρχεται στο νο' το κα-
τημένο έκεινο λεμόνι, να σκέπτεσαι μαζί και τη ζάχαρη και τη σόδα
ζάχαρη, σόδα και λεμόνι κάνουν μια όμοια λεμονάδα, που δροσίζει
ά λάργγα και κάνει πιο καθαρή τη φωνή!

Έπαινα στην προσπάθειά της να διορθώσει το κακό που είχε κά-
νει, ή Γιορντάν έλεε ίσως μια άνοση. Μά το βέβαιον εινε ότι αυτή ή
άνοση στάθηκε σωτήρια. "Όταν, έπειτα από μια εβδομάδα, ή Μαρί-
νι ξαναέβηκε στη σκηνή, δεν έπαθε πια τα παλιά της. Τραγουδούσε
λαμπρά, ύπεροχα, χωρίς τα σάλια της να πνίγουν τη φωνή της. Αλ-
σθανόταν, αντίθετα, δροσερό το στόμα της, κι' αυτό έκανε πολύ πιο
καθαρότερη τη γλυκιά φωνή της.

Από τότε οι Φλωρεντινοί ξαναβρήκαν την αγαπημένη τους κα-
λλιτέχνη, με τους παλούς της θορύβους... Το παιδάκι της
Γιορντάν γαργάλη-
κε και ή δύο εχθρές
έγιναν και πάλι φίλες,
πιο αγαπημένες τώρα
από άλλες!

Στέφ. Σκουλούδης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το πάθημα του Στεφάνου Σκουλούδη. Στ' Δρομοκαϊτείο.
"Ενας τρελλός... λογικός και φρόνιμος! "Ο Κουσουλάκος
περι των δικηγόρων. "Ο βασιλεύς "Όθων στην "Ανδρο.
"Η φέσα του Πετράκη. "Ο "Όθων καταπλήσσεται. Κ' οι
παριστάμενοι γελούν με την καρδιά τους.

"Ο μακαρίτης ο Σκουλούδης συνήθιζε, πολλές φορές, να διηγείται
το έξης κινητικό επεισόδιο:

Κάποτε, έχοντας το καινούριο κινητικό ντυμένο τον στον όμο,
τον σάκα στο πλευρό και ακολουθούμενος από δύο κινητικά σκυ-
λιά, παραλανήθηκε κινηγώντας στο Δαφνί και μπήκε για μια στιγμή
να ξεκουραστή στο Δρομοκαϊτείο.

Τη στιγμή εκείνη ένας τρελλός, ακολουθούμενος από έναν επιστά-
τη του φρενοκομείου, είχε βγεί σε περίπατο. "Αμα είδε τον κινητό ο
τρελλός, τον έπληρώσε και του έλεε:

- Μ' έ ήρθατε ως εδώ, κύριε κινητό;
- Μ' άμαξί, άπάντησε ο Σκουλούδης.
- Και πόσο το πληρώσατε;
- Έκατό δραχμές για όλη την ήμερα.
- Και το ντυμένο σας πόσο σας κόστισε; Ξαναρώτησε ο τρελ-
λός.

"Οχι λιγότερο από 800 δραχμές, άπάντησε ο Σκουλούδης.
Και τα δύο σκυλιά:

— Τό καθένα άξίζει τουλάχιστον 150 φράγκα.
— Και χτυπήσατε τίποτα; Εξακολουθούσε ο τρελ-
λός.

- Ναί, κάτι χτύπησα.
- Σάν τί;
- Μια μπεκάτσα.
- Και πόσο κοστίζει μια μπεκάτσα;
- Μια και όδόντα, μου φαίνεται.
- Τότε, φίλε μου, του έλεε ο τρελλός, άνεβα στο
άμαξί σου και φεύγα από δω, όσο πιο γρήγορα μπο-
ρείς, γιατί ο διεθυντής του καταστήματος αυτού, αν
μάθει ότι ένας άνθρωπος λογικός δίνει τόσες γιλιό-
δες φράγκα για να σκοτώσει μια μπεκάτσα, την ό-
ποια μπορεί ν' αγοράσει με μια κι' όδόντα στην ό-
γορά, θα διατάξει άμέσως να σε κλείσουν στο
φρενοκομείο... Καί, ξέρεις; "Εδώ μέσα εινε όλοι
παλαβοί!...

Μια φορά, στο σπίτι του άλημονήτου διεθυντού
του «Σκρίπ Κουσουλάκου έλεγαν διάφορους χαρκτη-
ρισμούς για να περάσει ή ώρα.
"Ο Κουσουλάκος, με το εισαγμένο του πνεύμα, έ-
χαρκτηρίσσε το ένα και το άλλο επιγραμματικά.
— Κι' εγώ τί είμαι; του λέει έξαφνα ένας δικη-
γός.

"Ότι φαίνεται ή μάλλον ό,τι δεν... φαίνεται,
του άπάντησε ο Κουσουλάκος.

"Ετσι ήθελε ή συζήτηση για τους δικηγόρους.

— Δικηγόρος, έλεε τέλος ο Κουσουλάκος, εινε
να πιστέψη στο Θεό!...

... * * *

Σε μια περιουσία, στα 1840, τον βασιλεύς "Όθωνος στα "Ελλη-
να νησιά του Αιγαίου, οι ύψηλοι ταξιδιωτικά έπισκεφθηκαν την "Ανδρο.
Μεταξύ των άλλων προσέχον τον Νομού, που έδεχθη σε άρχοντα
ο πρώτος βασιλεύς της "Ελλάδος, ήταν και ο Πρόεδρος του "Επαρ-
χιακού Συμβουλίου "Αθανάσιος Πετράκης, από την Μεσσηνία της "Αν-
δρου.

"Όπως όλοι οι προκρίτοι και οι προσεχτοί της "Ανδρου, φορούσε
και ο Πετράκης το ιδιαίτερο άρχοντικό κοστούμι που φορούσαν οι νη-
σιώτες την εποχή εκείνη, δηλαδή τσούμπι, φέσα μακρυνά και τσακ-
στή, ζωνάρι με σαοί.

Από πού είστε σεις; τον ρώτησε ο "Όθων μόλις τον είδε.

Από τη Μεσσηνία, Μεγαλειότατε, άπάντησε χαμαράντας κά-
πως για τον τόπο της καταγωγής του ο Πετράκης.

"Ο "Όθων, καθώς εινε γνωστό, ήταν βαρύνων και νόμιμος ότι του
είπε κατά τη Μεσσηνία.

— Τί λές; Από τη Μεσσηνία; φώναζε κατάκλητος ο βασιλεύς.

Περίεργο πράμα. "Εγώ δεν είδα ποτέ μου στη Μεσσηνία ανθρώπους
με τέτοια ρούχα και τέτοιο κεφάλι!...

"Όσοι παριστάνουν στη σκηνή αυτή, πια, όλο τον άρελιμένο στον
βασιλέα πεθαμένο, δεν μπορούν να κρατήσουν τα νύχια.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η σημειώση πρέπει να προφύλασση την καλλονή, όπως το άγκάθι
το όδο.

Πάρε ό,τι μπορείς και σ' άλλα ό,τι έχεις.
"Ενας μωρός θα βοηθάνα έναν άλλον μωρότερο να να τον
θωριάσει.

— Πρέπει ν' ά-
φινες πάντοτε ένα
παράθυρο άνοιχτό
στην τύχη.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΓΕΡΜΟΝΤ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

γάτη.

Καί η τρείς τους, στο διάστημα των δεκάξη αυτών χρόνων, είχαν ζήσει ενωμένες κι' άγριστες μέσα στη χαριτωμένη βίλλα τους, που η νέα θά την άφανε αύριο. Σ' αυτή τη βίλλα, που αποτελούσε ολόκληρο τον κόσμο γι' αυτές, είχαν γνωρίσει όλες τις χαρές κι' όλες τις πίκρες της ζωής. Ώστόσο έλειπαν, για να παρηγορηθούν για την απουσία της 'Υβόνης, πώς η κόρη τους θα τους χάριζε πολύ γρήγορα ένα χαριτωμένο παιδάκι που θα το νανούριζαν κάτω από τα ίδια φυλίσματα όπου είχαν νανούρισει κι' εκείνη...

Στην άτελεια όμως του προσεχούς χωρισμού άναμνιχνόταν η χαρά που ήξεραν πως η 'Υβόνη τους ήταν ευτυχισμένη. Άγαπούσε κι' αγαπόταν και κανένα σύννεφο δεν έδολυνε το μέλλον της.

Έξαφνα ένα μακρινό ρολόι σήμανε δέκα κι' έκανε τις δυο γυναίκες να συνέλθουν από τις όνειρο-πολήσεις τους.

—Ευπρός, άγαπημένη μου! φώναξε η θεία 'Ορτενσία στην άνηψή της. Θά συνδεύσουμε τον Παύλο ως την εξώπορτα κι' έπειτα θά πάμε να κοιμηθούμε. Πρέπει αύριο να είσαι όμορφη και ροδόχρονη.

Στην πόρτα της βίλλας ο Παύλος τους άποχαιρέτησε:

—Αύριο, άγαπημένη μου 'Υβόνη! έλεπε φιλώντας την άραβωνιστικά του. Από αύριο δεν θά χωρίζουμε ποτέ.

Μακρινά, στο ρολόι του χωριού, έσήμαναν μεσάνυχτα. Η 'Υβόνη βρισκόταν ακόμα μπρος στο παράθυρο του δωματίου της κι' όνειροπολούσε. Δεν ήθελε ακόμα να κοιμηθί και προτιμούσε να μένη άγρυπνη μέσα σ' αυτή τη σιωπή, παραδομένη στην ευτυχία της, στον έρωτά της, στις χαρές που της υπέσχετο το μέλλον...

Γύρω της όλα έσβηπαιναν... Τα φύλλα δεν εόάλειναν πια, τα λουλούδια είχαν κλείσει και κοιμόντουσαν. Η λιμνούλα έμοιαζε μ' έναν μεγάλο άσημένο καθρέφτη και τ' άστρα φαινόταν σαν να κίτταζαν τη νέα κόρη. Ήταν μεσάνυχτα, η μυστηριώδης και γλυκεία ώρα, τα τελευταία μεσάνυχτα που η 'Υβόνη άκουγε ως κόρη να σημαίνουν. Αύριο θά ήταν γυναίκα...

Καί η όνειροπόλός της είχε παρατηρή τόσο πολύ, ώστε το φεγγάρι χάθηκε πίσω από τον όριζοντα, τα άστρα έβδυσαν ένα-ένα, και, πέρα, κατά την ανατολή, ο ήλιος είχε αρχίσει να παίρνει ένα άμυδρο ροδόχρομο φως.

Εξημέρωνε...

—Μπα! ψιθύρισε η 'Υβόνη χαμογελώντας. Ξενύχτησα;

Καί, κλείνοντας το παράθυρο, έτρεξε να κοιμηθί...

—Μπα, τί είν' αυτό; ψιθύρισε καθώς χωνόταν κάτω από τις κουβέτες της, θάλεγε κανείς πως ένας πέλιος άπλωθηκε στο πρόσωπό μου... Δεν βλέπω πια... Τι άστείο... Σίγουρα θά κρύψω και που έχουν θαμώσει τα μάτια...

Καί, χαμογελώντας, άποκοιμήθηκε.

Στις έννιά ή ώρα το πρωί, η μητέρα της κι' η θεία της, μη βλέποντας την 'Υβόνη να παρουσιάζεται ακόμη, άπεφάσισαν να την ξυπνήσουν.

—Τό βλέπω!... Τό βλέπω!... φώναξε η 'Υβόνη...

—Θά την άρρηση τώρα κι' αυτός!... ψιθύρισαν η μητέρα της η θεία της βλέποντάς τον να φεύγει...

Καί, θλιβερά, φίλασαν μέσα σ' ένα ντουλάτι το λευκό ντυμένο κορμάκι που δεν δαντελλένο πέπλο...

Μά ο Παύλος ξαναγύρισε την άλλη μέρα, όπως τους είχε υποσχεθί. Σιγά-σιγά πλησίασε στην πολυθρόνα, όπου η 'Υβόνη όνειροπολούσε με τα μάτια κλειστά, και, γονατίζοντας μπροστά της, ψιθύρισε:

—Γλυκειά μου, άραβωνιστικά, άγαπημένη μου 'Υβόνη, καλά άν σ' άγαπού...

—Ε, λοιπόν, σήμερα, επειδή είσαι θλιμμένη, άφρωστη, σ' άγαπού πολύ περισσότερο από χθές... Σ' άγαπού τόσο... Καί σου όραίζωμαι ότι θά γίνω ο καλός σιζυγός σου, άν έλθεις και σ' άν μ' άγαπάς...

Ο γάμος τους έγινε έπειτα από δεκαπέντε ήμέρες και η 'Υβόνη και ο Παύλος κατοίκησαν στη βίλλα.

Ένας χρόνος έπέρασε κι' έφεραν στον κόσμο ένα χαριτωμένο παιδάκι, που είχε τρεις μητέρες να το λατρεύουν...

Έντομεταξύ έλειπαν πάντοτε στη θεραπεία της 'Υβόνης, που...

—'Υναρού!... Κοιμήσαι ακόμα; της φώναξαν κι' η ίδια νώντας στο δωμάτιό της.

—'Υναρού; ψιθύρισε, τριβώντας τα μάτια της. Μά...

—Δεν ξημέρωσε ακόμα! είπαν η δυο γυναίκες βάζοντας...

—Κι' αυτός ο όμορφος ήλιος τί είνε;

—Η 'Υβόνη άνοιξε τότε διάπλατα τα όφθαλμούς της μάτια.

—Μά, μαμά και θεία... έλεπε κάνοντας έναν περίεργο...

—'Η ντε Κουρσαί και η άδελφή της έβγαλαν άμέσως την ίδια...

—'Ελα, λοιπόν, δεν μάς βλέπεις;...

—'Η 'Υβόνη άπλωσε προς αυτές τα χέρια της.

—Σας άγγίζω, σ' άισθάνομαι, έστε, μά δεν σας βλέπω...

—Θέε μου! φώναξαν η δυο γυναίκες. Τι γλώττηκε...

—'Η 'Υβόνη άνορθώθηκε στο κρεβάτι της, έστρεψε άόμορφα...

—Δεν βλέπω!... Δεν θά μπορέσω πια να δώ τον Παύλο.

—'Ελα, τρομερή, καταθλιπτική ή σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο.

—'Ελα, κόρη μου, αυτό δεν είνε δυνατόν... Δεν γίνεται...

—Αυτό που έπαθες δεν μπορεί παρά να περσιτικό...

—'Ο γιατρός θά μάς καθιστάσει σε λίγο...

—Διαταγές έδόθησαν άμέσως, κι' ένας ιππότης έτρεξε...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

—'Εντομεταξύ στο προσκήνιο...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Τόσο με φέρνει ο πόνος μου κι' η λαύρα της καρδιάς μου
να πάω από σ' ένα νησί, σ' ένα μαριμαρονήσι,
να πελεκήσω μάμαρο, να φτιάσω όφρη κιδούρι
κι' από νά δώσω μιά φωνή στο κι' αν ήμπορέσω
για να ταραξώ τα βουνά και να ραίσω κάστρα,
να ραίσουνε τα δέντρα, να πέσουν τα κλωνάρια,
να ραίστη κι' η πέδικα να ρίξη τα φτερά της,
να χάνη η μύνα το παιδί και το παιδί τη μάνα,
να χάνονται τ' άντρώγυνα τα πολυγαπημένα
που κάνουν όρκο στο Στανό και σ' άγιο το Βαγγέλιο
ποτέ να μη χωρίζουνε, χώρια ποτέ μην πάνε,
αν τύχη λύτη η χαρά άντάμα να την κάνουν,
αν τύχη δοξός μακρινός άντάμα να τον πάνε
κι' αν τύχη σκάλα ν' άνεβούν, άντάμα
[μα ν' άνεβούν.

Τού Χάρου τού βουλήθηκε καράβι
να σκοριώσει [να σκοριώσει
και δάνει γέρους για σκαριά, βάνει
[τους νεούς μαδέρια,
βάνει κι' άντεροκάταρα παλληκάρια
[ριώνει μπράτσα.

Βάνει και ξάρτια στ' άριπτορα ξαν-
[θόμαλλον πλεξίδες,
βάνει και φλόο στα πανιά μικρών
[παιδιών σκουφούλες,
βάνει κι' άντεροκάταρα μικρών παι-
[διών κεφάλια.

Και λέν η νεές τού Χάροντα, και
[λέν οι νεοί τού Χάρου:

—Χάροντα, σε παρακαλώ, σε χώρα
[μην άράξεις,

μη δούν η μάνες και σιαχτούν κι' η
[άδερφες τρομάξουν,

ιδούν και τα μικρά παιδιά και πι-
[κοιλαχτηρήσουν.

Γιά ίδες καιρό που διάλεξε να πά-
[ρη να μισένης,

στά έμπα τού καλοκαιριού, στά έ-
[βγα του χειμώνα,

που εκεί είνε λίγο το νερό, θολό και
[βροχερό,

κι' αν είνε και χαμμά σταλιά είνε
[φαρμακωμένο.

Τό πίνουν νεές και κόβονται, οι
[νεοί κι' άμοιχωρίζουν,

τό πίνουν τα μικρά παιδιά κι' ά-
[νιούνται τις μανάδες.

Μάθετε να κρύβετε τις στενο-
[χώρες σας κάτω από ένα ενάρι-
στο χαμόγελο. Κανείς δεν σκοτίζε-
ται για τα βάσανά σας.

—Μάθετε να ντύνεστε μ' εύπρεπεια. Έτσι τιμάτε και τη δική σας
και των άλλων την καλαισθησία.

—Μάθετε να άφηγησθε με χάρη. Δεν σάς χρωστάει κανείς τίποτε
να τον κοιράζετε με άσκοπες πολυλογίες.

Μέρες, ή βδομάδες κι' οι μήνες περνούν, χωρίς ή φτωχή νέα να ξα-
νασθί το φως της...

—'Ενα απόγευμα η 'Υβόνη, καθισμένη κάτω από μιά πυκνή σιάδα
τού κήπου, έλκνιζε μέσ' στην άγκαλιά της την κόρη της.

Κοντά τους, ο Παύλος τους ένύτταζε με άγάπη.

—'Η ντε Κουρσαί και η θεία κεντοδσαν καθισμένες κι' αυτές κοντά.

—Τι χαριτωμένο που είνε! έλεπε άξαφνα ο πατέρας... Είνε η ει-
κόνα σου, άγαπημένη μου 'Υβόνη... Έχει τα μαλλιά σου, τα μάτια σου...

—'Η 'Υβόνη έβλεπε τότε το παιδί της ως το πρόσωπό της, κυττάζον-
τας το με τα μάτια της που τα είχαν πλημμυρίσει τα δάκρυα...

—Έξαφνα, με μιά φωνή που την έπνιγε η
συναίσθησις, έλεπε στο σιζυγό της:

—Ψεύτη!... Γιατί μου λές πως έχει τα
μάτια μου, αφού τα μάτια του είνε μαύρα σαν
τα δικά σου!... Τά βλέπω!... Τά βλέπω!...

—'Η έλπιόμια της να δη το παιδί της, την ει-
χε κάνει να ξαναβηθ το φως της...

—'Ενα απόγευμα η 'Υβόνη, καθισμένη κάτω από μιά πυκνή σιάδα
τού κήπου, έλκνιζε μέσ' στην άγκαλιά της την κόρη της.

Κοντά τους, ο Παύλος τους ένύτταζε με άγάπη.

—'Η ντε Κουρσαί και η θεία κεντοδσαν καθισμένες κι' αυτές κοντά.

—Τι χαριτωμένο που είνε! έλεπε άξαφνα ο πατέρας... Είνε η ει-
κόνα σου, άγαπημένη μου 'Υβόνη... Έχει τα μαλλιά σου, τα μάτια σου...

—'Η 'Υβόνη έβλεπε τότε το παιδί της ως το πρόσωπό της, κυττάζον-
τας το με τα μάτια της που τα είχαν πλημμυρίσει τα δάκρυα...

—Έξαφνα, με μιά φωνή που την έπνιγε η
συναίσθησις, έλεπε στο σιζυγό της:

—Ψεύτη!... Γιατί μου λές πως έχει τα
μάτια μου, αφού τα μάτια του είνε μαύρα σαν
τα δικά σου!... Τά βλέπω!... Τά βλέπω!...

—'Η έλπιόμια της να δη το παιδί της, την ει-
χε κάνει να ξαναβηθ το φως της...

—'Ενα απόγευμα η 'Υβόνη, καθισμένη κάτω από μιά πυκνή σιάδα
τού κήπου, έλκνιζε μέσ' στην άγκαλιά της την κόρη της.

Κοντά τους, ο Παύλος τους ένύτταζε με άγάπη.

—'Η ντε Κουρσαί και η θεία κεντοδσαν καθισμένες κι' αυτές κοντά.

—Τι χαριτωμένο που είνε! έλεπε άξαφνα ο πατέρας... Είνε η ει-
κόνα σου, άγαπημένη μου 'Υβόνη... Έχει τα μαλλιά σου, τα μάτια σου...

—'Η 'Υβόνη έβλεπε τότε το παιδί της ως το πρόσωπό της, κυττάζον-
τας το με τα μάτια της που τα είχαν πλημμυρίσει τα δάκρυα...

—Έξαφνα, με μιά φωνή που την έπνιγε η
συναίσθησις, έλεπε στο σιζυγό της:

—Ψεύτη!... Γιατί μου λές πως έχει τα
μάτια μου, αφού τα μάτια του είνε μαύρα σαν
τα δικά σου!... Τά βλέπω!... Τά βλέπω!...

—'Η έλπιόμια της να δη το παιδί της, την ει-
χε κάνει να ξαναβηθ το φως της...

ΝΟΣΤΙΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΕΣΤΡΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΗ ΒΡΟΝΤΗ!

Ένας χαριτωμένος τύπος μουσικού. 'Ο Μπρινέλ και οι δέ-
ρυδοί. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος σ' Αϊξ-λ'ε-Μπαιν. Μιά συναυ-
λία. 'Οπου άστράφτει και βροντά. 'Ο Μπρινέλ θυμώνει. Μιά
διαταγή πρὸς τὸν... σὺνάνό!... 'Ο βασιλεύς γελά με τὴν
καρδιά του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο βασιλεύς Γεώργιος Α' παρενέβη μιά φορά σ' Αϊξ-λ'ε-Μπαιν
της Γαλλίας σ' ένα νοστιμώτατο έπεισόδιο, τό όποιο ευχαριστείτο πο-
λύ να διηγῆται γελώντας άγρότερα.

Διευθυντής της ορχήστρας ενός κενερωκατότου καζίνο της Γαλλι-
κής λουτροπόλεως ήταν τότε κάποιος Μπρινέλ, περίφημος μουσικός,
ό όποιος έμεινε παροιμιώδης σ'α καλλιτεχνικά χρονικά γιατί δεν άνε-
χότανε ποτέ κανέναν ξένο θόρυβο νά διαταράξη την έκτέλεσι ενός μου-
σικού κομματιού, που διηρῆνε αυ-
τός.

Έξαφνα άξαφνα κάποιος με-
μέτες να γελάση ή να κλάψη την
ώρα ποίταζε ή ορχήστρα; 'Ο
Μπρινέλ τού έφριχνε ένα τόσο ά-
γριεμένο βλέμμα, ώστε τού επέ-
βαλε άμέσως τη σιωπή. Έτσι, κα-
τά τό καλλιτεχνικό του στάδιο, έγι-
νε άφορητή πολλών έπεισοδίων. Τό
όμοιότερο όμως άπ' όλα ήταν αυτό,
στο όποιο παρενέβη και ο βασιλεύς
Γεώργιος Α'.

'Ο βασιλεύς παρενέβη τότε σ'α
Αϊξ-λ'ε-Μπαιν κι' εκείνο τό βράδυ
είχε πάει σ'α καζίνο, τού όποιου την
ορχήστρα διηρῆνε ο Μπρινέλ. 'Ο
κόσμος ήταν έκλεκτός και ή ορχή-
στρα θαυμάσια. 'Ο βασιλεύς παρα-
κολούθησε από τό θεωρείο του με
μεγάλο ένθουσιασμό.

Έξαφνα όμως μιά τεραστία
βροντή, άπ' εκείνες που φέρνουν τις
ξερνικές καλοκαιρινές μπόρες σ'α
μεσημβρινά παράλια της Ευρώπης,
άκούστηκε επάνω από τη στέγη τού
καζίνο. 'Ο Μπρινέλ έξαγιάστηκε.
Και, με μιά ένστικτώδη κίνηση, χω-
ρίς καθόλου να σκεφθί, έτεινε τη
μπαγιέττα του πρὸς τὸν σὺνάνό και
φώναξε άνομιέμενος:

—Σιωπή!... Σιωπή!...

Τό όμοιο είνε ότι ή θυνέλλα, που
είχε ξεσπάσει, σταμάτησε άμέσως,
μαρμείς και ύπνικους στο πρόσταγ-
μα αυτό, και ο ένσυνείδητος καλλι-
τέχνης ξαναόρισε να διευθίνη ίκα-
νοποιημένος την ορχήστρα του. Μά
ο κόσμος άρχισε να γελάει με τὸν
πόνο με τὸν όποιο ο θαυμάσιος αὐ-
τός άνδρωπος έπαινόταζε τη βροντή
να παύη! Πρὸς τὸ τέλος αὐτό, ο
βασιλεύς έδωσε τὸ σύνθημα ο βασιλεὺς
Γεώργιος, ο όποιος ξεκαθίστασε

καρσιολιχτικός σ'α γελά.

Τότε μονάχα ο Μπρινέλ κατάλαβε τη γκάφα που είχε πάθει. Γύρισε
λοιπόν πρὸς τὸν θεατὴ και έπαινή τα μάτια του έφσαν στον βασιλέα,
τον όποιον έννοιζε και ο όποιος γελοῦσε ακόμα, τού έλε, κάνοντας
μιά υπόλησι:

—Με συγχωρείτε, Μεγαλειότητα!

Και εὐθὺς άμέσως, άπαθέςτατος, άρχισε και πάλι να διευθίνη την
ορχήστρα του.

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ

ΚΑΙ ΚΡΥΑ-ΚΡΥΑ

[Η σιγή από τριανταεπτάδες:

—'Ο χυμός (προς τη σύζυγό του, που έχει αγοράσει μιά πετσούρα
καπελίτσα). —Δεν σου λές, αυτό τό καπέλλο έτοιμάεσαι να πάθης
τοια που θά τσεκιδεύουμε στην 'Ελβετία;

—'Η κοίτα. —Γιατί; Μήπως δεν σου άρέσει;

—'Ο χυμός. —Μου άρέσει, αλλά δεν θά μπορώ να βλέπω τις
'Αλπες όταν θσται μαζί μου!...

—Από συζυγικό κατὰ:

—'Η σύζυγος. —Σκύλε! Κακοδύο! 'Ε-
σκαριώθη! 'Όταν πεθάνης, θέλω να σε ιδω με
σα στην Κόστα και να χύγης για γυναίκα σου την
κόρη του Βελέβου!...

—'Ο σύζυγος (ατάκαρος). —Αυτό τό χα-
μύρι δεν θά σου γίγῃ ποτέ. Άπαγορεύεται να
παντρευθῇ κανείς... από άδερφές!...

ΖΕΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - MAILLOTS
ΚΙΡΣΕΛΕΣ - ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙ-
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΧΟΣΤΑΣΩΝ
A. CLAVERIE - PARIS

ΑΘΗΝΑΙ
ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
(Πλησίον Σταθμού Όμονοίας)
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Αγοράζετε ελεει την
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

Όταν δέν είναι τοῦ Schering
δέν είναι Οὐροτροπίνη.

ΔΙΣΚΙΑ
ΟΥΡΟΤΡΟΠΙΝΗΣ *Schering*

ἀπολυμαίνουν καὶ καθαρίζουν τὸν
ὀργανισμόν καὶ παρέχουν εἰς περι-
πτώσεις ἐμπιρῶν νοσημάτων ὡς
καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἀσφαλεστέραν
προστασίαν κατὰ τῶν παθήσεων τῶν
νεφρῶν, τῆς κύστεως καὶ τοῦ ἥπατος.

Νὰ πέρνετε πάντοτε:
«Οὐροτροπίνη Schering»

Σωληνάρια τῶν 20 δισκίων.

9022903

ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Γιὰ νὰ γίνῃ
καπέλλο ἐνταῖ
νεύργια, πρὸς
ἐμπιστευθῆτε σὺν
χρὴν κ. ΙΩ. ΚΑ.
ὁδὸς Κελευστῶν
ὁ ὁποῖος ἐπεὶ
χρὴν μέγα
γοστάσια. Τὸν
διαίτησιν εἰς
κυρία.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΑ

συνιστῶμεν τὴν
φθαλμολογικὴν
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑ.
Υψηλῆς τῆς
τῆς Πανεπιστημίου
Μετακλῆται 97/14/14

Α. ΣΑΡΑΝΤ

ΡΑΠΤΗ

Γερμαν. Παλ. Πα.
ΑΘΗΝΑ

ΣΙΚΟΠΕΔΟΝ ἐκ
παρὰ τὴν «Αἰσαν»
καὶ διευτηρίου Σαμά
πρὸς δραχ. 89 τὸν
φορῶν ὁδὸς Λέκκα
ἐν Σ. Στραγγέλου.

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΕΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ἀπὸ τοῦ-
δε διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν ξένων
γλωσσῶν ἐν τῇ Σχολῇ BERLITZ
Τὸ πιστοποιητικὸν BERLITZ θὰ
βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν σας.

Μαθήματα τάξεων καὶ ἰδιαίτερα ἐν τῇ
Σχολῇ καὶ κατ' οἶκον.

Σχολὴ BERLITZ 37 ὁδὸς Σταδίου 37

"ΦΑΜΑ."

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

(Πάροδος Έρμού 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙ

Δαμαρίνες μαυρές, Άτσάλια, Αύλα

Δάρες, Δαμάκια, στρογγυλά, τετραγ

Σιδηρογωνιάς, Τάφ κ.λ.κ. κ.λ.κ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» τιμῶν-
ται πρὸς 3 δραχμὰς ἑκάστων.

Αγοράζετε ελεει τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»